

Har Kina fått ett större inflytande i utrikespolitiken
genom förstärkt finansiell diplomati i den subsahariska
regionen?

Nicole Blechingberg 38654

Magisteravhandling i statskunskap

Handledare: Carsten Anckar

Fakulteten för samhällsvetenskaper och ekonomi

Åbo Akademi

Våren 2021

ÅBO AKADEMI – FAKULTETEN FÖR SAMHÄLLSVETENSKAPER OCH EKONOMI

Abstrakt för avhandling pro gradu

Ämne: Statskunskap	
Författare: Nicole Blechingberg	
Arbetets titel: Har Kina fått ett större inflytande i utrikespolitiken genom förstärkt finansiell diplomati i den subsahariska regionen?	
Handledare: Carsten Anckar	
<p>Abstrakt:</p> <p>Stater utövar mjuk makt i form av offentlig diplomati i syfte att skapa en förbättrad bild av sig på den internationella arenan. Finansiell diplomati är ett av offentliga diplomatins verktyg. Realismens teorier är den mest tillämpade teorin inom internationell politik. Realismen betraktar internationell politik som en maktkamp, i vilken stater strävar efter att förbättra sin maktposition på den internationella arenan och därmed går en stats egenintressen alltid före det gemensamma internationella intresset.</p> <p>Sedan början av 2000-talet har Kina förstärkt sin offentliga diplomati. År 2013 publicerade Kina OBOR-initiativet som är ett investeringsprogram i infrastruktur som Kina driver i flera stater runtom i världen. Initiativets syfte har kritiserats av en del forskare och ur en realistisk synvinkel betraktas initiativet som Kinas strävan att förstärka sin maktposition på den internationella arenan och således få ett större inflytande i utrikespolitiken.</p> <p>Avhandlingens forskningsfråga är följande: <i>Har Kina fått ett större inflytande i utrikespolitiken genom förstärkt finansiell diplomati i den subsahariska regionen?</i> Forskningsfrågan besvaras genom att analysera Kinas finansiella diplomati mellan åren 2003 till 2019 med tre års mellanrum i 42 subsahariska stater genom att studera ifall det finns ett samband mellan förstärkt finansiell diplomati och ökad enlighet med Kina i FN:s generalförsamlings omröstningar. Forskningsfrågan besvaras med hjälp av deskriptiv analys, korrelations- och regressionsanalyser. Resultatet analyseras ur ett realistiskt perspektiv. Avhandlingens material består främst av akademisk litteratur och artiklar. Harvard Dataverse och China Africa Research Initiative vid John Hopkins School of Advanced International Studies utgör viktiga källor för data gällande avhandlingens variabler.</p> <p>Studiens huvudsakliga resultat tyder inte på att den förstärkta finansiella diplomatin har ökat den subsahariska regionens enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar. I regressionsanalysen framkommer det ett signifikant samband mellan ökad import till Kina och minskad enlighet bland de subsahariska staterna. I den deskriptiva analysen framkommer det att vissa staters enlighet med Kina har ökat samtidigt som den finansiella diplomatin har stärkts i staterna. Resultatet visar att subsahariska stater ofta är frånvarande i omröstningarna som i sin tur minskar enligheten med Kina vilket dels förklarar en låg enlighet med Kina. Realismens teorier stämmer in på studiens resultat då det framkommer att staters egenintressen alltid prioriteras på den internationella arenan. Studien visar att de subsahariska staterna tenderar frånvara eller avstå i specifika frågor som Kina röstar ”nej” i vilket kan förklaras med att stater ingått allianser med Kina eller andra stater.</p>	
Nyckelord: internationell politik, realism, mjuk makt, offentlig diplomati, finansiell diplomati, Förenta nationerna, jämförande analys	
Datum: 21.05.2021	Sidoantal: 72

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1 Inledande ord	1
1.2 Bakgrund och problemformulering	1
2. Syfte och frågeställning	4
2.1 Avgränsningar.....	5
2.2 Variabler	6
3. Teori och tidigare forskning	7
3.1 Realism	7
3.2 Kritik mot realism och realismen idag.....	18
3.3 Marshallplanen och likheter med OBOR.....	20
3.4 Förenta nationerna	24
3.5 Generalförsamlingen.....	25
3.6 Mjuk makt.....	27
3.7 Offentlig diplomati	29
3.8 Mjuk makt och offentlig diplomati i auktoritära stater.....	31
3.9 Finansiell diplomati	34
3.10 Tidigare forskning.....	36
4. Metod och material	38
4.1 Metod	38
4.2 Material.....	38
5. Upplägg och genomförande.....	39
5.1 Forskningsdesign	39
5.2 Datainsamlingsmetod.....	43
5.3 Databearbetning	44
5.3.1 Operationalisering av den beroende variabeln.....	45
5.3.2 Operationalisering av den oberoende variabeln.....	46
5.4 Dataanalys.....	47
5.4.1 Deskriptiv analys	48
5.4.2 Korrelationsanalys	49
5.4.3 Regressionsanalys.....	49
5.5 Validitet och reliabilitet	50
6. Resultat	51
6.1 Deskriptiva analysens resultat	51
6.2 Korrelationsanalysens resultat	54

6.3 Regressionsanalysens resultat.....	54
7. Analys	58
7.1 Tolkning av resultat	58
7.2 Variationer i stater	59
7.3 Analys av resultaten ur en realistisk synvinkel.....	66
7.4 Framtida forskning.....	69
8. Avslutande diskussion	71
Bilagor	73
Källförteckning	79

Tabellförteckning

<i>Tabell 1 Subsahariska stater som ingår i studien.....</i>	<i>6</i>
<i>Tabell 2 Studiens datamatrix</i>	<i>47</i>
<i>Tabell 3 Hur de subsahariska staternas enlighet med Kina har fördelats under studiens tidsperioder.....</i>	<i>51</i>
<i>Tabell 4 Kinas fördelning av röster i procent i generalförsamlingens omröstningarna under studiens tidsperioder</i>	<i>52</i>
<i>Tabell 5 Andelen av Kinas ja-röster i omröstningarna jämfört med medelvärdet av de subsahariska staternas enlighet.....</i>	<i>53</i>
<i>Tabell 6 Korrelationsanalys år 2007.....</i>	<i>54</i>
<i>Tabell 7 Modellens användbarhet</i>	<i>55</i>
<i>Tabell 8 Export, import, lån investeringar, 2007-2019. Linjär multivariat regressionsanalys.....</i>	<i>56</i>
<i>Tabell 9 Ekvatorialguineas och Liberias enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar och Kinas export, import, lån och investeringar till dessa två stater samt staternas totala BNP</i>	<i>60</i>
<i>Tabell 10 Fördelningen av Kinas, Ekvatorialguineas och Liberias röster i generalförsamlingens omröstningar år 2004 och 2019</i>	<i>61</i>
<i>Tabell 11 Tchad och Mauretaniens enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar och Kinas export, import, lån och investeringar till dessa två stater samt staternas totala BNP</i>	<i>63</i>
<i>Tabell 12 Fördelningen av Kinas, Tchads och Mauretaniens röster i generalförsamlingens omröstningar år 2004 och 2019</i>	<i>64</i>

1. Inledning

1.1 Inledande ord

Ur ett realistiskt perspektiv är internationell politik en maktkamp, i vilken stater ständigt försöker förbättra sin maktställning (Bengtsson m.fl. 2001, s. 20). Då man ser tillbaka på historien kan man se att stater med hjälp av mjuk makt i form av offentlig diplomati lyckats skapa en allt attraktivare bild av staten och därmed förstärkt sin ställning på den internationella arenan. Finansiell diplomati är ett av den offentliga diplomatins verktyg som fungerar som ett ekonomiskt verktyg för att förstärka staters position på den internationella arenan och öka deras inflytande. (Hooghe 2015 s. 24)

USA har redan under en längre tid haft rollen som hegemoni och stormakt, men det har allt mer börjats spekulera i Kinas ambitioner och planer på att rubba USA:s ställning på den internationella arenan (Nye 2007, s. 349). Kinas utrikespolitik får idag allt mer plats i de västerländska medierna och således är det intressant att studera dess utrikespolitik i form av finansiell diplomati. Kina har under de senaste åren ökat sin finansiella diplomati som består av bland annat investeringar, lån och bistånd (Custer m.fl. 2019, s. 2-4). Tidigare forskningar tyder på att stater med hjälp av finansiella diplomatins medel lyckats köpa andra staters röster i FN:s generalförsamlings omröstningar (Brazys & Panke 2017, s. 79– 80), vilket anses betyda ökat inflytande i utrikespolitiken.

Därmed kommer denna avhandling att studera huruvida Kinas ökade finansiella diplomati i det subsahariska Afrika har resulterat i ökat inflytande i utrikespolitiken i form av ökad enlighet med Kina i FN:s generalförsamlings omröstningar. Det vill säga om de subsahariska staternas röstningsbeteende har börjat likna allt mer Kinas röstningsbeteende i generalförsamlingen.

1.2 Bakgrund och problemformulering

Hösten 2013 publicerade Kinas president Xi Jinping ”One Belt One Road” (OBOR-initiativet), även känt som Sidenvägens ekonomiska bälte och tjugohundratalets

maritima silkesväg. OBOR-initiativet är ett kinesiskt investeringsprogram i infrastruktur som investerar i vägar, olja, naturgas, järnvägar, hamnar, elektricitetsprojekt, telekommunikation och diverse infrastrukturprojekt i flera olika länder. (Cai 2018, s. 832–833) Syftet med OBOR är att skapa så kallade transportkorridorer för inträde på den internationella marknaden samt öka omsättningen av Kinas export till Europa och närliggande länder i Asien och Afrika. (Silin m.fl. 2017, s. 5)

OBOR betraktas vara en strategi för Kina att implementera så kallad mjuk makt genom investeringar och samarbete, vilket anses neutralisera den fruktan som associeras med Kinas utveckling och expansion. OBOR anses således vara en omfattande strategi för Kina att förespråka sina intressen i världen, speciellt i de närliggande regionerna. (Silin m.fl. 2017, s. 4) Enligt forskare är Kinas avsikt även att pröva USA:s tålamod genom att locka stater som är allierade med USA att växla position. (Murgesan 2018, s. 1)

Kinas utrikespolitik har skapat spekulationer av en strategisk plan. (Aoyama 2016, s. 1) I AIDdatas rapport ”*Silkroad Diplomacy: Deconstructing Beijing’s toolkit to influence South and Central Asia*” anses Kina utöva offentlig diplomati som kan delas in i fem kategorier: utbyte, kultur, elit till elit, informativ och finansiell diplomati. Finansiell diplomati anses vara Kinas finansiering av infrastruktur, humanitärt bistånd, skuldlättnad och budgetstöd till andra länder. Därmed är OBOR en form av finansiell diplomati. Enligt rapporten har Kina ökat volymen av offentlig diplomati i Syd- och Centralasien, speciellt under åren 2014 och 2016. Offentlig diplomati anses vara ett instrument för Kina att forma en allt mer attraktiv bild av sig på den internationella arenan (Custer m.fl. 2019, s. 2–4). Kinas diplomati karaktäriseras av lån och således anses Kina tydligt utöva mjuk makt med hjälp av ekonomiska verktyg. (Murugesan 2018, s. 1)

OBOR anses endast vara ett nytt namn för Kinas insatser att skapa närmare relationer med Asien, Arabvärlden, Stilla-havsöarna och Europa. Finansiell diplomati berör inte längre enbart Eurasien utan även Latinamerika och Afrika och därmed skiljer sig initiativet från Kinas tidigare utrikespolitik eftersom den geografiska räckvidden har breddats från vad den tidigare har varit. (Aoyama 2016, s. 8) Kina har därmed inte endast utövat offentlig diplomati från och med starten på OBOR-initiativet, utan den

offentliga diplomatin har redan existerat i en längre tid. (Custer m.fl. 2019, s. 4) OBOR anses även stöda Kinas geopolitiska intressen. (Jiwoon 2018, s. 365)

Enligt Kinas tidigare president Hu Jintao och den nuvarande presidenten Xi Jinping bör Kina använda sig av sina resurser såsom pengar, människor, språk, kultur och media för att ”vinna vänner och därmed öka sitt inflytande bland andra länder”. Därför fördubblades utrikesministeriets budget på 2010-talet på sex år från 30 miljarder renminbi (3,8 miljarder euro) till 60 miljarder renminbi (7,5 miljarder euro). (Custer m.fl. 2019, s. 4)

När det kommer till Kinas infrastrukturprojekt i andra länder, har det riktats kritik mot att stater lånat mer pengar av Kina än vad de har möjlighet att återbetala. (Custer m.fl. 2019, s. 16) Sri Lanka är ett exempel på en sådan stat, vilket har resulterat i att Sri Lanka gjort en överenskommelse med Kina om en 99-årig leasing av hamnen Hambantota Port i Sri Lanka. Forskare anser att Kinas avsikt med detta är att säkerställa en strategisk hamn vid Indiska Oceanen på bekostnaden av Sri Lankas suveränitet. (Custer m.fl. 2019, s. 27)

Med hänvisning till den ovan diskuterade bakgrunden anser jag att det är viktigt att studera huruvida Kina med hjälp av finansiell diplomati nått ett allt starkare inflytande i utrikespolitiken. För att få svar på detta, kommer de subsahariska staternas röstningsbeteende i Förenta nationernas (FN) generalförsamlings omröstningar att analyseras i avhandlingen. Syftet är att analysera ifall röstningsbeteendet har förändrats mot en mer Kina enhetlig riktning i och med Kinas förstärkta finansiella diplomati i de subsahariska staterna.

2. Syfte och frågeställning

Syftet med avhandling är att genomföra en jämförande analys och undersöka huruvida subsahariska staters röstningsbeteende i FN:s generalförsamling har förändrats till allt mer Kina enhetligt i och med Kinas förstärkta finansiella diplomati i den subsahariska regionen i Afrika, samt ifall det i så fall förekommer skillnader i hurdana frågor de subsahariska staterna röstar i enlighet med Kina.

Det är både intressant och aktuellt att studera ifall de subsahariska staternas röstningsbeteende har förändrats över tid i och med den förstärkta finansiella diplomatin i regionen. Således kommer de subsahariska staternas röstningsbeteende att analyseras vid olika tidsnedslag. Syftet är att analysera staternas röstningsbeteende i FN:s generalförsamlings omröstningar från år 2004 till 2019 och jämföra dem med Kinas opinion i generalförsamlingen. Röstningsbeteendet kommer att analyseras med tre års mellanrum, för att se huruvida röstningsbeteendet har förändrats i och med antagandet om närmare förhållanden till Kina i form av finansiell diplomati. För att förklara den möjliga variationen i de subsahariska staternas röstningsbeteende så kommer jag att se på Kinas finansiella diplomati som består av lån och investeringar. Jag kommer även att se på om handelsmönstren det vill säga import och export kan förklara den möjliga förändringen i röstningsbeteendet. Den finansiella diplomatin studeras även med tre års mellanrum dock ett år innan omröstningarna för att se ifall det tidigare årets finansiella diplomati har en inverkan på röstningsbeteendet. Således studeras den finansiella diplomatin med tre års mellanrum från år 2003 till 2018 och de subsahariska staternas röstningsbeteende med tre års mellanrum från år 2004 till 2019. Studiens tidsperiod är därmed från år 2003 till 2019.

Det blir även intressant att se ifall OBOR-initiativet från 2013 har ökat Kinas inflytande i utrikespolitiken i form av förändrat röstningsbeteende. Utifrån resultatet i enlighet kommer jag ta en närmare titt på några stater i vilka det förekommer störst variation, för att se vad som kan förklara variationerna. Jag kommer även att studera ifall röstningsbeteende skiljer sig beroende på hurdana frågor som behandlas i generalförsamlingen.

Avhandlingens forskningsfråga är därmed följande: *Har Kina fått ett större inflytande i utrikespolitiken genom förstärkt finansiell diplomati i den subsahariska regionen?*

Avhandlingen hypotes är följande: *Kinas förstärkta finansiella diplomati i subsahariska stater leder till mer Kina enhetligt röstningsbeteende i FN:s generalförsamling.*

Hypotesen har utformats med stöd av avhandlingens teori. Ur ett realistiskt perspektiv försöker stater kontinuerligt förbättra sin maktställning på den internationella arenan (Morgenthau 1950, s. 131). Finansiell diplomati är ett mjuk makts medel inom offentlig diplomati, med vilket det är möjligt att attrahera stater på sin sida (Hooghe 2015 s. 207). Ur en realistisk synvinkel är denna attraktion ett verktyg med vilket det är möjligt att skapa allianser. Tidigare forskning tyder på att stater köper andra staters röster i FN:s generalförsamling med hjälp av bistånd (Brazys & Panke 2017, s. 79–80). Därmed är det välmotiverat att betrakta Kinas agerande på den internationella arenan som ett försök att köpa röster av de subsahariska staterna i FN:s generalförsamlingens omröstningar. Avhandlingens teori diskuteras närmare i kapitel 3.

2.1 Avgränsningar

Avhandlingen fokuserar på huruvida Kinas finansiella diplomati i subsahariska stater har påverkat dessa staters röstningsbeteende i FN:s generalförsamling. Afrika som kontinent har valts i och med att det inte finns mycket tidigare forskning i ämnet samt i och med att Afrika ofta står i skymundan för de andra kontinenterna. Den afrikanska kontinenten har avgränsats ytterligare till den subsahariska regionen för att få en djupare förståelse om huruvida den finansiella diplomatin har inverkat på dessa staters röstningsbeteende. Det vore även intressant att analysera andra stater exempelvis i regioner såsom Asien och Sydamerika men i och med nödvändig avgränsning riktas fokus på den subsahariska regionen.

Enligt Förenta nationernas utvecklingsprogram (UNDP) ingår 46 afrikanska stater till den subsahariska regionen, i tabellen på följande sida presenteras staterna som ingår i

studien. Fyra stater från den subsahariska regionen har utelämnats i och med brist på data om dessa stater. De uteblivna subsahariska staterna är São Tomé och Príncipe, Sydsudan, Swaziland och Zimbabwe. Därmed ingår 42 subsahariska stater i forskningen.

Tabell 1 *Subsahariska stater som ingår i studien*

1. Angola	2. Benin	3. Botswana	4. Burkina Faso	5. Burundi
6. Centralafrikanska republiken	7. Elfenbenskusten	8. Ekvatorialguinea	9. Eritrea	10. Etiopien
11. Gabon	12. Gambia	13. Ghana	14. Guinea	15. Guinea-Bissau
16. Kamerun	17. Kap Verde	18. Kenya	19. Komoreerna	20. Kongo
21. Kongo-Kinshasa	22. Lesotho	23. Liberia	24. Madagaskar	25. Malawi
26. Mali	27. Mauretanium	28. Mauritius	29. Moçambique	30. Namibia
31. Niger	32. Nigeria	33. Rwanda	34. Senegal	35. Seychellerna
36. Sierra Leone	37. Sydafrika	38. Tanzania	39. Tchad	40. Togo
41. Uganda	42. Zambia			

Källa: UNDP

Även om Kina utövar andra former av offentlig diplomati såsom exempelvis kulturdiplomati, kommer de andra formerna av offentlig diplomati inte att analyseras i avhandlingen på grund av nödvändig avgränsning av avhandlingen. Ifall andra aspekter av offentlig diplomati skulle tas i beaktande i denna avhandling, vore det inte möjligt att gå mer in på djupet om vad som möjligtvis har en inverkan på röstningsbeteendet. Tidsperioden för studien är år 2003 till 2019. Avgränsningen av tidsperioden har gjorts utifrån det data som finns tillgängligt för studiens oberoende variabler. Avgränsningen gällande tidsperioden är även välmotiverad i och med att Kina förstärkt den finansiella diplomatin i början av 2000-talet.

2.2 Variabler

Den beroende variabel för avhandlingen är *subsahariska staters röstningsbeteende* och de oberoende variablerna är *investeringar, bistånd, lån, export- och importmönster*. Dessa variabler diskuteras närmare i kapitel 5.

3. Teori och tidigare forskning

För att kunna studera huruvida Kina ökat sitt inflytande i utrikespolitiken genom sin förstärkta finansiella diplomati i subsahariska Afrika är det viktigt att få en djupare förståelse om teorin som avhandlingen baseras på. I detta kapitel presenteras således teori och tidigare forskning. Realism utgör teorin för avhandlingen och lägger därmed grunden för avhandlingens forskningsfråga. Realismens motpol det vill säga liberalism kommer likaså diskuteras för att skapa en förståelse om de två dominerande teorierna inom internationell politik. Till först kommer realismen diskuteras och sedan kommer en jämförelse av Marshallplanen att diskuteras eftersom det finns en hel del likheter i Kinas OBOR-initiativ och Marshallplanen samt för att motivera varför Kina anses ämna förbättra sin ställning i världspolitiken. En kort diskussion gällande auktoritära staters offentliga diplomati kommer även att presenteras, i syfte att förstå auktoritära staters strategi för offentlig diplomati. Förenta nationerna och generalförsamlingens roll i utrikespolitiken kommer även att diskuteras närmare i och med att generalförsamlingens omröstningar utgör en väsentlig del av avhandlingen. Viktiga begrepp såsom mjuk makt, offentlig diplomati och finansiell diplomati kommer även att diskuteras för att få en förståelse om hur dessa maktmedel tillämpas på den internationella arenan. Till slut presenteras en tidigare forskning för att motivera ytterligare varför det bör forskas inom ämnet. I texten om realism, liberalism och Förenta nationerna tillämpas delvis textavsnitt från skribentens kandidatavhandling från våren 2018.

3.1 Realism

Inom internationell politik är realismen den mest framträdande och kända teorin. Realismen är även den vanligaste teorin inom akademiska studier i internationella relationer (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 35) och således kommer denna avhandling att grunda sig på realismens idéer.

Realismens syn på världen uppfattas som pessimistisk, i och med att teorin hävdar att världspolitiken är en ständig maktkamp. Teorin försöker beskriva världen som människan lever i som den faktiskt är snarare än som den egentligen borde vara.

(Bengtsson m.fl. 2001, s. 20) Det realistiska perspektivet på världspolitiken har sitt ursprung redan i antikens Grekland hos den grekiska historikern Thukydides (460–399 f. Kr.). Thukydides förklarar kriget mellan Aten och Sparta ur ett realistiskt perspektiv, som att de som är starka har befogenheten att göra det de vill, medan de svaga bör acceptera det de är tvungna att acceptera. Därmed menar Thukydides att inom utrikespolitiken är makten aldrig jämnt fördelad. (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 36) Thomas Hobbes (1588-1679) är en känd realist som hävdar till sin uppfattning om naturtillståndet som handlar om ”allas krig mot alla”. Med detta menar han att ingen kan gå säker i världen då ens egen överlevnad och säkerhet är ständigt hotade. Med detta menar Hobbes att varenda människa i världen lever i en konstant osäkerhet. (Jackson & Sørensen 2007, s. 65)

Den politiska filosofen Hobbes diskuterar i sin bok Leviathan från 1651 om hur naturens lagar regerar över naturen och varje individs beteende. Enligt Hobbes finns det en otålig eftersträvan av makt i varje människa och denna eftersträvan upphör endast ifall man avlider. (Hobbes 2018, s. 88) Hobbes teori om naturtillståndet hävdar att alla människor är jämlika i vad som kommer till deras kropp och sinne. Hobbes menar att även om vissa människor är starkare och vissa har ett effektivare sinne så har även den svagaste styrkan att störta den starkaste antingen med hjälp av intrig eller tillsammans med andra människor som utsätts för motsvarande hot. (Hobbes 2018, s. 112)

I och med allas krig mot alla finns det ingen gemensam makt och därmed lever människorna i ett krig mot alla (Hobbes 2018, s. 115). I detta krig är varje människa varandras fiende, vilket leder till en ständig rädsla. Enligt Hobbes förekommer det inte orättvisa i krig i och med att krig handlar om allas krig mot alla. Hobbes hävdar att där det inte existerar någon gemensam makt, existerar det inte heller några lagar och därmed förekommer det ingen orättvisa. Rädslan för döden anses vara de angelägenheter som får människor att eftersträva fred. (Hobbes 2018, s. 117) Enligt naturtillståndet är varje människa styrda av dess egna anledning ”own reason”. Därmed borde alla människor eftersträva fred då de känner att det är möjligt men direkt då denna möjlighet inte existerar bör de använda sig av krig. (Hobbes 2018, s. 119)

Det mest centrala för realismen är att en stats makt, egenintressen och säkerhet prioriteras då det gäller internationella relationer (Bengtsson m.fl. 2001, s. 20). I och med att det nationella går före det internationella anses det råda anarki på det internationella planet, vilket innebär att det inte finns någon slags överstatlig makt som kontrollerar staterna med angivna lagar. (Bengtsson m.fl. 2001, s. 21) Dock anser realisterna att det är stormakterna som lägger grunden för den internationella politiken (Jackson & Sørensen 2007, s. 41).

Realister förhåller sig skeptiska till framsteg inom internationell politik samt anser att internationella konflikter löses bäst med hjälp av krig. Stater eftersträvar alltid makt och därmed handlar internationell politik enbart om maktpolitik. Enligt realister förekommer det enbart nationella skyldigheter och därmed inga internationella skyldigheter. (Jackson & Sørensen 2007, s. 94-95) Realisterna anser att staten är huvudaktören inom internationell politik och därmed är andra aktörer såsom individer och organisationer betydelselösa i frågor som berör internationella relationer. Enligt realisterna handlar internationella relationer om kampen om hegemoni och säkerhet mellan stormakterna. Realism grundar sin teori på tre centrala begrepp; säkerhetsdilemmat, maktbalans och polaritet (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 39), vilka kommer att diskuteras närmare härnäst.

Hans J. Morgenthau är 1900-talets mest inflytelserika teoretiker inom realismen. Morgenthau hävdar att individen av natur är ett politiskt djur med vilket han syftar på att människan alltid eftersträvar makt. Han menar att politik är en maktkamp där målet alltid är att förbättra sin maktställning och såvida få mera makt. (Jackson & Sørensen 2007, s. 67) Oberoende av vad det slutliga målet inom internationell politik är så är det omedelbara målet alltid makt. Både statsmän och medborgare kan eftersträva säkerhet, frihet, framgång och makt. De definierar dessa mål med hjälp av filosofiska, ekonomiska, religiösa och sociala ideal men direkt då de ser på sina mål utifrån en internationell politisk synvinkel så gör de så på grund av deras eftersträvan till makt. (Morgenthau 1950, s. 13)

Morgenthau definierar makt som att man utövar kontroll över en annans sinne och handlande. Politisk makt handlar däremot om ömsesidiga kontrollförhållandena emellan den offentliga makten och folket. (Morgenthau 1950, s. 13) Inom

internationell politik används väpnad styrka som ett hot och enligt Morgenthau är detta hot den viktigaste materiella omständigheten för en stats politiska makt. Morgenthau syftar på att politisk makt är en psykologisk relation mellan dem som utövar makt och dem över vilka makten utövas på. Politisk makt ger den som utövar makt, kontroll över den andras handlingar och därmed utövar utövaren av makt, inflytelse i den andras angelägenheter. Inflytandet kan utövas exempelvis genom hot, order, övertalning eller en kombination av dessa. Morgenthau använder sig av följande exempel för att förklara denna relation. Då A har makt eller eftersträvar makt över B tyder det på att A har förmågan eller vill ha förmågan att kontrollera vissa handlingar av B genom att ha inflytande över B:s sinne.

Oavsett vad en stats materiella syfte är med sin utrikespolitik såsom anskaffning av sjöbanor, råvaror eller territoriella förändringar medför utrikespolitiken alltid kontroll över handlingar med hjälp av inflytandet över den andras sinne. (Morgenthau 1950, s.14) Då politik gällande finansiella, ekonomiska, militära eller territoriella ärenden diskuteras på den politiska arenan, är det nödvändigt att särskilja på två olika syften med ekonomisk politik. Det ena syftet med ekonomisk politik åtas för statens egen skull medan det andra syftet med ekonomisk politik är att få kontroll över en annans stats politik. Morgenthau beskriver detta genom exemplet av att en stat beviljar ett ekonomiskt lån till en annan stat, där lånet anses vara olönsamt och osäkert för staten som beviljar lånet, men egentligen betjänar lånet statens nationella politik. Stater tillämpar sig därmed av en utrikespolitik som förstärker dess egna maktposition. Internationell politik anses därmed vara av nödvändighet maktpolitik. (Morgenthau 1950, s. 15)

Morgenthau anser att även inrikespolitiken är en maktkamp. Dock skiljer dessa två fenomen sig från varandra i och med att sfärerna är olika såväl politiskt, moraliskt och allmänmässigt. Inrikespolitiken anses vara allt mer stabil än den internationella politiken eftersom inrikespolitiken har mindre tendens till häftiga förändringar än vad den internationella ordningens tendens är. (Morgenthau 1950, s. 21) Båda formerna av politik tillkännages av tre egenskaper som är att politikens syfte är att öka makt, upprätthålla makt eller bevisa makt. En stat kan därmed tillämpa sig av en utrikespolitik vars syfte är att upprätthålla makt och således eftersträva status quo. En annan stat tillämpar sig av en utrikespolitik vars syfte är att erhålla mer makt än vad

staten egentligen har genom att utvidga sin makt utöver sina gränser och därmed eftersträva en gynnsam förändring i dess maktstatus och driver därmed en imperialistisk politik. En stat som utövar en utrikespolitik vars syfte är att bevisa sin makt i syfte att öka eller upprätthålla makt driver en prestigepolitik. (Morgenthau 1950, s. 21–22)

Morgenthau hävdar att maktbalans är utmärkande för internationella relationer i och med att flera stater eftersträvar makt och försöker därmed antingen upprätthålla eller störta den status quo som förekommer på den internationella arenan. Detta fenomen leder till maktbalans i och med att stater allierar sig för att bevara freden. Politiken som tillämpas för att nå maktbalans är en väsentlig omständighet i ett samhälle av suveräna stater. Vare sig det är frågan om vetenskaper såsom biologi, fysik, ekonomi eller politik så behandlar vetenskaperna någon sorts balans. (Morgenthau 1950, s. 125) Då denna balans rubbas av antingen en utomstående faktor eller av en ändring i andra komponenter som bidrar till balans så visar det sig att systemet har förmågan och tendensen att återknyta sig endera till den ursprungliga balansen eller till en ny balans. (Morgenthau 1950, s.126)

Enligt Morgenthau grundar balansen sig i två antaganden. De faktorer som ska balansera bör vara nödvändiga för samhället samt inneha rätten att existera. Det andra antagandet är att utan balans mellan dessa faktorer kommer en av dessa att öka sin överlägsenhet över den andra faktorn och såvida göra intrång på dess rättigheter och intressen samt sist och slutligen förstöra den. Syftet med balans är följaktligen att upprätthålla balansen som förekommer i systemet utan att förstöra de faktorer som upprätthåller balansen.

Morgenthau påpekar att ifall endast stabilitet vore målet så kunde stabilitet nås genom att en faktor förstör de andra faktorerna som bidrar till balans eller överväldigar dem och tar därmed deras plats i systemet. Men eftersom syftet är att nå stabilitet samt bevara alla faktorer i systemet så bör balansen fokusera på att skydda alla faktorer från att öka sin överlägsenhet över de andra faktorerna. Hjälpmedlen för att upprätthålla balans är därmed att tillåta alla faktorer att driva sin utveckling till den nivå att utvecklingen inte är för stark att besegra de andra faktorernas utveckling. Den egna

utvecklingen bör dock vara såpass stark att ingen av de andra faktorerna kan beseгра en. (Morgenthau 1950, s. 126-27)

Morgenthau anser att det internationella samhället gestaltas av en mångfald av individuella stater som motsätter sig varandra. (Morgenthau 1950, s. 129) Staternas eftersträvande av makt kan komma i konflikt med varandra och vissa samt eventuellt alla stater har upplevt fenomenet om maktkamp. Enligt Morgenthau kan maktkampen bekämpas på två olika sätt. Nation A kan tillämpa sig av en imperialistisk politik mot nation B. Nation B motarbetar däremot denna politik genom att tillämpa sig av en status quo politik eller av sin egna imperialistiska politik. Detta är ett mönster av direkt motarbetning staterna emellan där en stat försöker tillämpa makt över den andra och där den andra staten vägrar att ge upp sin makt och motarbetar den andra statens politik.

A kan även tillämpa sig av en imperialistisk politik mot C som antingen underkastar sig eller motstår denna politik medan B följer med ifall C kommer att tillämpa sig av en imperialistisk eller status quo politik. I denna situation är A:s syfte att dominera C. B motsätter sig A:s politik eftersom B antingen vill bevara status quo eller för att B vill dominera C. Detta tyder på att det existerar en maktkamp mellan A och B. Detta sammanhang handlar direkt inte om motarbetning av den andra utan tävling mellan de två staterna, där objektet är dominansen av C. Denna maktkamp sker endast genom en mellanhand som i detta sammanhang är C. Enligt Morgenthau är Tyskland ett exempel på en mellanhand för USA, Sovjetunionen, Storbritannien och Frankrike efter andra världskriget.

Morgenthau menar att det är i de två ovan diskuterade situationerna som maktbalans förverkligas. Maktbalans förverkligas direkt i mönstret av direkt motstånd då båda staterna eftersträvar att segra över den andras politik. Eftersom A försöker att öka sin makt gentemot B så att A kan kontrollera över B:s beslut. Även om A lyckas med sin imperialistiska politik så kommer B att öka sin makt så att B kan motstå pressen som A ställer mot B samt även använda sig av sin egna imperialistiska politik med möjligheten att lyckas. I den andra situationen bör A däremot öka sin makt i syfte att motstå B:s imperialistiska politik samt för att själv nå framgång. Denna balansering av motsatta krafter är kontinuerlig. En ökning av makt för en stat betyder att den andra staten bör åtminstone proportionellt öka sin makt fram tills de berörda staterna ändrar

objekten för sin imperialistiska politik, ifall de inte ger upp sin politik eller tills den ena staten vinner över den andra eller tror att den nått ett avgörande. (Morgenthau 1950, s. 130)

Detta betyder att så länge som maktbalansen förfaras framgångsrikt så uppfyller maktbalansen två funktioner. Maktbalans skapar instabilitet mellan staterna. En stabilitet som ständigt är i fara av att rubbas av en annan stat och därmed även i ständigt behov att återupplivas. Detta är dock det enda sättet att nå stabilitet i dessa förhållanden. En av maktbalansens funktioner är därmed att nå stabilitet i mellanstatliga förhållanden. Det är viktigt att betona att internationella förhållanden är av natur i kontinuerlig förändring samt huvudsakligen instabila. Eftersom det är tyngden som avgör vågens balans så har den tendensen att kontinuerligt förändras genom att antingen gå upp i vikt eller ner i vikt. Den andra funktionen för maktbalans är att försäkra en stats frihet från dominans av en annan stat.

Morgenthau betonar att det inte är av misstag som maktbalansens karaktär är instabil och osäker i och med att det beror på dess natur och suveränitet. Han menar därmed att de suveräna staterna inte kan vila sig på något annat än sin egen makt för att förhindra andra stater från att tränga in på deras frihet. (Morgenthau 1950, s. 131) Balansprocessen kan genomföras genom att ta bort vikt från den ena tyngden eller genom att öka vikten på den lättare tyngden. Enligt Morgenthau finns det fem olika metoder till maktbalans: att dela upp och styra, kompensera, utrusta, bilda allians och vara innehavaren av balans.

En av metoderna till maktbalans är att dela upp och styra med vilket Morgenthau menar att stater som ämnar hålla sina konkurrenter svaga gör det genom att dela upp en stat och region eller behåller dem uppdelade. Ett exempel på denna metod är hur Frankrike agerade mot Tyskland, då Frankrike efter andra världskriget motsatte sig föreningen av Tyskland eftersom Frankrike upplevde att dess makt var hotad. Sovjetunionen är ett annat exempel, då de motsatte sig i alla planer gällande förening av Europa i och med att Sovjetunionens makt vara hotad av det västra blocket som ansågs ha stärkt sin makt på den internationella arenan. (Morgenthau 1950, s. 134)

På aderton- och nittonhundratalet var det vanligt att upprätthålla makt genom komensationer av territorier då maktbalansen rubbats eller var i hot av att rubbas. Morgenthau hänvisar till Polen på sjuttonhundratalet, då landet delades på tre mellan Ryssland, Österrike och Preussen i syfte att skapa en maktbalans mellan länderna. Genom att dela upp Polen var det möjligt att stabilisera maktförhållandena i regionen. Kompensation har likväl använts i fördelningen av kolonier i Afrika, då exempelvis Frankrike, Italien och Storbritannien delade Etiopien på tre för att uppnå maktbalans i området. (Morgenthau 1950, s. 135)

Den tredje metoden att nå maktbalans är genom utrustning, det vill säga försvarsmedel. Enligt Morgenthau är beväpning det huvudsakliga medlet med vilket en stat eftersträvar den makt som finns till dess förfogande eller för att upprätthålla den rådande maktbalansen. Tävling om försvarsmedel i vilket A strävar att hänga med i B:s försvarsmedel samt sedan överträffa B:s försvarsmedel och tvärtemot är det mest typiska instrumentet för att nå maktbalans. Den naturliga följderna av tävling om försvarsmedel är att stater förstärker sin militär och ökar dess budget vilket skapar osäkerhet, misstänksamhet och rädsla bland andra stater. (Morgenthau 1950, s. 136)

Allians är den fjärde metoden för att skapa maktbalans, vilken anses vara den mest uppenbarliga formen av maktbalans. Enligt Morgenthau har maktbalans visat sig vara en skyddande apparat som består av en allians av stater som är bekymrade över sin självständighet och som fungerar mot andra staters eftersträvan till dominans av världen och därmed universell monarki. (Morgenthau 1950, s. 137) Den vanligaste konstellationen inom maktbalans är att det förekommer motstånd av två allianser där båda eftersträvar imperialistiska mål och försvarar sin suveränitet från den andra alliansens imperialistiska ambitioner. Första världskriget är ett exempel på förekomsten av två allianser på den internationella arenan då alla stater generellt sett tog den ena alliansens sida. (Morgenthau 1950, s. 138–140)

Innehavaren av balans är den sista metoden för att skapa maktbalans. Vilket innebär att innehavaren erhåller nyckelpositionen inom maktbalansen eftersom det är den som fastställer resultatet av maktkampen. Innehavaren har även kallats för domaren i det internationella systemet därför att den bestämmer om vem som förlorar och vem som vinner på den internationella arenan. Eftersom innehavaren gör det omöjligt för andra

stater eller allianser att uppnå övermakt över andra stater i och med att staten bevarar sin egen suveränitet samt samtidigt andra staters suveränitet och utgör därmed den mäktigaste aktören inom de internationella relationerna.

Innehavaren av balans kan tillämpa makt på tre olika sätt. Innehavaren kan ingå i en allians eller ta en annan stats sida beroende på vilket tillstånd som är gynnsamt för upprätthållandet av maktbalansen. Den kan även stöda i fredsuppgörelse beroende på förhållanden samt se till att dess egna politik främjas då maktbalansen förverkligas. Enligt Morgenthau har Storbritannien fungerat som en innehavare av balans då man ser tillbaka i tiden i eftersom det varit omöjligt för andra stater att få stöd av Storbritannien och har därmed fungerat som en balanserare av makten. Morgenthau menar att Storbritannien har låtit andra stater kriga och därmed hållit Europa delat i syfte att dominera i kontinenten. Dess otydliga politik har gjort det omöjligt för andra stater att ingå allianser med Storbritannien, i och med osäkerheten av dess egentliga avsikter. (Morgenthau 1950, s. 143) Morgenthau anser dock att Storbritanniens ställning som innehavare har försämrats och försvunnit då andra stater har lyckats öka sin makt (Morgenthau 1950, s. 145).

Stabiliteten som förekommer på den internationella arenan fastställs därmed genom den rådande polariteten. Det finns tre former av polaritet; unipolaritet, bipolaritet och multipolaritet. Unipolaritet innebär att det endast finns en dominerande stormakt inom världspolitiken som fungerar som hegemoni. Bipolära system karaktäriseras av att det är två stater eller två allianser som innehar makten. I multipolära system finns det minst tre stater eller allianser som innehar maktfördelningen. (Nye 2007, s. 58) Bipolariteten leder till att mindre stater är tvungna att anpassa sig till den strategi som stormakterna bedriver. (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 41) Enligt realisterna är bipolariteten den mest stabila strukturen i och med att det då är lätt att definiera den pågående maktbalansen, då det inte förekommer en tredje part som rubbar balansen.

Historien tyder på att multipolaritet har varit den vanligaste rådande polariteten. (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 42) I multipolära system, bildar stater allianser för att skapa balans i maktförhållanden, dock är allianserna rörliga och anpassar sig bättre än vad bipolära system anses göra. Bipolära system karaktäriseras av att det finns två ledande makter på den internationella arenan och därmed är rörligheten allt mer

begränsad och fast inom allianserna. Enlig statsvetaren Joseph Nye kan detta resultera i konflikt och därmed även till krig, vilket han syftar till genom att citera ”bipolära system antingen eroderar eller exploderar”. Vilket hände då det peloponnesiska kriget bröt ut mellan Aten och Sparta. En liknande händelse tog plats innan år 1914 då maktbalansen i Europa skiftade från multipolär till bipolar och som slutligen inte klarade av flexibiliteten i systemet som resulterade i att ett krig bröt ut. Kalla kriget anses dock vara exceptionellt i och med att ett krig inte bröt ut även om det internationella systemet var bipolärt då USA tillsammans med Sovjetunionen reglerade det internationella systemet. (Nye 2007, s. 58–59)

Nye diskuterar även att flera realister anser att Kinas raska uppåttågande kan medföra en utmaning för USA att bevara sin ställning som hegemoni i det internationella systemet. Nye betonar att ifall de två staternas relationer försämras så kan det resultera i en konflikt angående den rådande hegemonin (Nye 2007, s. 349)

Enligt den kända realisten Kenneth Waltz är multipolära system och bipolära system två separata system, eftersom systemens egenskaper skiljer sig från varandra samt då balansen uppnås på olika sätt beroende på det rådande systemet. I ett bipolärt system där två makter styr kan obalans endast korrigeras av makterna själva. Då det sker växlingar i ett multipolärt system resulterar det i att systemet justerar sig ytterligare vilket ger flexibilitet till systemet. Detta är en utmärkande skillnad mellan bipolära och multipolära system. (Waltz 1979, s. 163) En annan skillnad i den rådande polariteten är att det i ett bipolärt system inte råder någon tvekan om vem som är hotet i maktkampen, medan det i ett multipolärt system vanligen är oklart om vem som är fienden. Waltz menar även att det i ett bipolärt system betyder att en förlust för en stormakt leder till en förbättrad position för den andra och därmed karaktäriseras det bipolära systemet av snabba svar på instabila händelser. Medan det i ett hot i ett multipolärt system är oklart om vem som är ansvarig samt vad var och ens egenintresse är i hotet. I ett bipolärt system existerar det inte heller några gränsområden, med vilket Waltz menar att i och med att det endast förekommer två kapabla makter som kan agera på den globala arenan betyder det att alla förändringar som sker på den internationella arenan är en potentiell oro för båda makterna. (Waltz 1979, s. 170-171)

Statsvetaren John Herz skapade uttrycket säkerhetsdilemma i syfte att förklara tillståndet på den globala arenan där stater lever i osäkerheten om vad de andra staternas avsikt är samt hurdan beväpning de har gällande sin egen säkerhet, vilket i sin tur skapar en ond cirkel. Stater är därmed beväpnade för säkerhetsskull och anskaffar sig fler vapen i och med att fler försvarsmedel är ett hot mot en annan stats säkerhet som i sin tur stärker sin beväpning. (Waltz 1979, s. 186) Oberoende av beväpning så infinner stater sig i ett system där de är tvungna att leva med säkerhetsdilemmat eftersom det inte är möjligt att lösa dilemmat då kraft inte går att eliminera och således är staterna tvungna att acceptera tillståndet (Waltz 1979, s. 187).

Herz anser att i och med det anarkistiska samhällets struktur har det alltid existerat ett säkerhetsdilemma bland människor, grupper och ledare oberoende av graden av anarki i det internationella systemet. Med detta menar han att både individer och grupper som lever i detta system är oftast bekymrade över att deras säkerhet kan attackeras, domineras eller utsättas av någon annan individ eller grupp. Eftersom deras säkerhet är hotad så är de tvungna att eftersträva mer makt för att undvika att andra stärker sin makt och därmed utövar makt över dem. Vilket i sin tur leder till mer osäkerhet och förberedning för det värsta. Enligt Herz handlar det inte om att en människa inte kan vara fridfull, samarbetsvillig, dominerande eller aggressiv utan det är frågan om det sociala tillståndet. (Hertz 1950, s. 157)

Enligt Herz karaktäriseras säkerhetsdilemmat av sex egenskaper. Eftersom det inte finns en högre makt på den internationella arenan så är anarkin den huvudsakliga faktorn som bidrar till ett säkerhetsdilemma. I och med den rådande anarkin lever stater under en konstant osäkerhet och oro. Stater försöker fly säkerhetsdilemmat genom att stärka sin makt som i sin tur skapar en ond cirkel. Säkerhetsdilemmat leder till krig men alla krig beror dock inte på säkerhetsdilemmat. Därmed skapar säkerhetsdilemmat en självförstärkande dynamik. (Tang 2009, s. 591) Enligt realister kan säkerhetsdilemmat undvikas ifall det uppstår en maktbalans mellan staterna (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 40).

3.2 Kritik mot realism och realismen idag

Realismens motpol är liberalism. Liberalism karaktäriseras av demokrati, fri rörlighet, innovationer över staters gränser samt förespråkandet av marknadsekonomi. Genom korrekta politiska normer samt institutioner nås både internationell samt nationell fred och välbefinnande. (Bengtsson m.fl. 2001, s. 27) Till skillnad från den realistiska synen på internationell politik betraktar den liberala teorin staten som pluralistisk samt har en optimistisk syn på människans natur. Liberalerna anser att man genom gemensamt samarbete och med hjälp av internationella organisationer undviker angelägenheter såsom krig och ekonomisk recession i och med att man arbetar för det gemensamma bästa. (Bengtsson m.fl. 2001, s. 28)

Filosofen John Locke (1632-1704) är en av de tidiga liberala tänkarna. Locke framförde idén om individens rätt till frihet, säkerhet, samt tyngdpunkten på samhällets utveckling och samarbete. (Jackson & Sørensen 2007, s. 100) Den tyska filosofen Immanuel Kant (1724-1804) hävdade i ett tidigt skede att det hör till var och ens plikt att arbeta för att nå fred. Kant anser att det finns behov av en gemensam internationell organisation som senare uppfylldes genom Woodrow Wilsons initiativ om Nationernas Förbund som grundades efter första världskriget. (Tallberg & Gustavsson 2006 s. 54)

Utmärkande för liberalismen är därmed att stater inte är de enda aktörerna på det internationella planet eftersom även aktörer såsom internationella organisationer präglar den internationella politiken. Samarbete stater och organisationer emellan leder till fred, ekonomisk tillväxt samt individers frihet. (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 51) Enligt den liberala teorin är det viktigt att poängtera att intressekonflikter undviks då ett gemensamt rum skapas för den nationella och internationella politiken samt att det genom gemensamma institutioner är möjligt att främja säkerhet och tillväxt i världen (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 52-53). Liberalerna anser att moderniseringen leder till att individerna bör samarbeta även utanför de nationella gränserna (Jackson & Sørensen 2007, s. 99).

Därmed existerar det teorier inom internationell politik som är varandras motpoler. Realismen anses som tidigare diskuterats som en pessimistisk teori. Teorin har dock

mjuknat och realismen har allt mer börjat likna liberalism, även om teorin fortfarande karaktäriseras av realismens huvudsakliga drag.

Enligt statsvetaren och neoliberalisten Joseph Nye har realism varit den dominerande teorin inom internationell politik och liberalismen har placerat sig på andra plats i tillämpning av teorier inom internationell politik. Nye anser att skillnaden som har gjorts mellan realism och liberalism är för strikta och att det egentligen är frågan om två teorier som kompletterar varandra. (Nye 2004, s. 23)

Nye hävdar att realism och liberalism är de klassiska traditionella teorierna inom internationell politik. Nye anser att realismens och liberalismens skillnader är överdrivna och att dessa två teorier egentligen kompletterar varandra. Enligt Nye har realismen alltid varit bristfällig i att förklara hur stater definierar sina intressen samt hur dessa intressen omformas. Med detta menar han att en av de mest tankeväckande frågorna inom realismen är hur stater lär sig från internationella relationer samt ifall samarbete är någonting som kan läras. Enligt den realistiska teorin lär stater sig genom att besvara strukturella förändringar på den internationella arenan.

Nye anser att i en situation på den internationella arenan där det förekommer gemensamma intressen eller oklarheter inför framtiden och stater samarbetar för dessa i och med ett belönande resultat så förmår stater att anpassa sig till nya strategier i syfte att uppnå sina egna intressen. Därmed medger realister att det är möjligt att lära sig att samarbeta på den internationella arenan. (Nye 2004, s. 23)

Enligt Nye är realismen bättre på att förklara växelverkan mellan stater än staters intressen. Med detta menar Nye att realism endast definierar intressen i form av makt vilket försvagar teorin gällande intresse och det är på denna svaga punkt som liberalismen kompletterar realismen. Liberalismen är därmed ett användbart supplement åt realismen, eftersom liberalismen fäster uppmärksamhet på hur inrikes och internationella faktorer samspelar i syfte att ändra staternas definitioner av intresse. Med detta menar Nye att det är tautologiskt att anse att stater agerar utifrån sina egenintressen ifall det förekommer en rimlig redogörelse över hur intressen uppfattas samt omvärderas. Det är i dessa situationer som både realismen och liberalismen kan bidra till den internationella politiken. (Nye 2004, s. 24)

Det är viktigt att uppmärksamma att realism och liberalism relaterar till varandra (Nye 2004, s. 31) Dessa två teorier har med tiden börjat allt mer komplettera varandra. Nye anser dock att realism oftast är den bästa teorin som går att tillämpas för att vägleda vårt tänkande inom internationell politik (Nye 2004, s. 1) och således kommer realismen att utgöra teorin för denna avhandling i syfte att skapa en tydlig referensram för avhandlingen.

3.3 Marshallplanen och likheter med OBOR

Marshallplanen som formellt kallats för det europeiska återuppbyggnadsprogrammet under åren 1948–1959, var ett program designat av USA vars syfte var att rehabilitera ekonomierna i 17 länder i Syd- och Västeuropa. Syftet med programmet var att skapa stabila förhållanden i de länder i vilka demokratiska institutioner hade möjligheten att överleva. Efter andra världskriget fruktade USA att arbetslöshet och fattigdom i Västeuropa riskerade leda till en förstärkt ställning för de kommunistiska partierna i Västeuropa. Därmed erbjöd USA 13 miljarder dollar i bistånd till flera europeiska stater för att återställa den agrikulturella och industriella produktionen, utveckla exporten samt skapa en ekonomisk stabilitet i området. Marshallplanen var framgångsrik i Västeuropa och bidrog till en ökning i de västeuropeiska ländernas Bruttonationalprodukt (BNP) med 15 till 25 procent samt förnyade den europeiska ingenjör- och kemivetenskapen samt stålindustrin. (Britannica)

Wilson Chan och Simon Shen diskuterar i artikeln "*A Comparative Study of the Belt and Road Initiative and the Marshall Plan*" att sedan OBOR-initiativet presenterades har såväl analytiker samt medier identifierat OBOR som Kinas Marshallplan (Chan & Shen 2018, s. 1). OBOR anses vara Kinas Marshallplan men i en mycket större utsträckning eftersom OBOR knyter ihop flera olika infrastrukturprojekt världen över, exempelvis hamnar i Pakistan, järnvägar i Kenya och vattenkraftverk i Ecuador. (Gao 2020, s. 125)

Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) publicerade år 2017 rapporten "*The Silk Road Economic Belt: Considering security implications and EU-China cooperation prospects*", i vilken det diskuteras att OBOR anses vara en strategi

eller en så kallad Marshallplan av Kina. (Ghiasi & Zhou 2017, s. 11) Båda programmen bedöms ha sammankopplade ekonomiska och politiska agendor. Vissa anser att bägge staterna använder sig av ekonomiska medel för att lösa politiska problem medan andra anser att de tillämpar sig av politiska hjälpmedel för att lösa ekonomiska problem. (Chan & Shen 2018, s. 2)

Enligt Chen och Shan finns det fem likheter med syftet och bakgrunden av de två programmen: export av valuta, förstärkt export, främjande av strategisk uppdelning, motarbetning av motståndaren samt syfte att nå diplomatiskt stöd. Båda programmen anses ha skapats då situationen på den globala arenan varit dysfunktionell. Enligt realister anses båda tiderna ha varit "ett vakuum av global makt" med "hegemonistiska möjligheter". (Chan & Shen 2018, s. 2)

I slutet av andra världskriget var USA ett tillverkningsland försedd med världens bästa industriella kapacitet. Den inhemska marknaden var tillfreds i USA men landet lyckades inte exportera allt som tillverkades och därmed upphörde den ekonomiska tillväxten. USA var tvungen att tackla problemet med överkapacitet genom att söka sig till utländska marknader för att främja handeln av sina varor. USA inträdde den europeiska marknaden för att bevara ekonomisk hållbarhet samt eftersträvade att det återuppbyggda Europa skulle skapa en ny efterfrågan på amerikanska tjänster och produkter. Marshallplanens villkor för de europeiska länderna var att de som tog emot bistånd från USA skulle även godkänna dess investeringar samt import av amerikanska produkter. Med hjälp av de bistånd som USA erbjöd åt Västeuropa lyckades staten genomgå en ekonomisk omvandling. (Chan & Shen 2018, s. 3)

Kina upplevde en liknande situation efter den globala finanskrisen mellan åren 2007 och 2008 som resulterade i att västvärldens ekonomiska tillväxt upphörde, vilket i sin tur resulterade i att Kinas exportledda tillväxt inte längre var hållbar. Enligt Chan och Shen förekommer det fortfarande överkapacitet i Kina, vilket kräver externa marknader. OBOR anses därmed vara ett verktyg med vilket Kina tacklar den överkapacitet som förekommer i Kina genom att exportera kinesisk infrastruktur till både utvecklade och utvecklingsländer i Centralasien och Europa. (Chan & Shen 2018, s. 4–5)

Med hjälp av Marshallplanen lyckades USA exportera sin valuta till den internationella marknaden. Den amerikanska dollarn blev ett verktyg för stabilitet och fungerade som subventioner då europeiska länder köpte amerikanska produkter med sina egna valutor. Kina anses likväl ha ökat sin valutas bruk på den internationella marknaden. Internationellt ekonomiskt samarbete är det effektivaste sättet att främja sin valuta i och med cirkulering av valutorna över statsgränser. Kinas renminbi betraktas vara den starkaste valutorna i de flesta OBOR regionerna. Enligt Chan och Shen anses internationaliseringen av den kinesiska valutorna renminbi skapa ett så kallat valutakrig eftersom renminbin anses utmana USA:s ställning som stormakt på den internationella arenan. Eftersom USA:s status stärktes på den internationella arenan med hjälp av Marshallplanen. Därmed anses Kina nu eftersträva det samma som USA eftersträvade efter det andra världskriget. (Chan & Shen 2018, s. 5)

USA:s syfte med Marshallplanen var bland annat att återuppliva det krigsdrabbade Västeuropa och förespråka kapitalism framom kommunism samt därmed försvaga Sovjetunionens inflytande i Västeuropa. I och med att USA hade Västeuropa på sin sida, ansåg USA att det förekom en maktbalans mellan USA och Sovjetunionen. Därmed var det viktigt för USA att förse Västeuropa med både kortvariga och långvariga subventioner samt låga handelshinder för att motarbeta Sovjetunionen och kommunismen.

Marshallplanen fungerade därmed som ett program att minska Sovjetunionens inflytande och försämra dess roll på den internationella arenan. OBOR anses rikta sig mot USA eftersom stormakten anses vara Kinas potentiella motståndare. Genom att importera energi från olika regioner anses Kina eliminera den strategiska risken av energiimport och därmed även öka kontrollen över sjöfarten i den Indiska Oceanen. Kina utmanar USA:s strategi av åter balansering genom ökad handel mellan Kina och exempelvis Mellanöstern och Centralasien. Strateger har betonat att OBOR är en strategi med vilken Kina skapar områden med kinesiska drag med hjälp av ekonomiska investeringar samt villkorslösa lån, vilka anses mer lockande än lån från Washington Consensus. (Chan & Shen 2018, s. 6) Dessa ekonomiska hjälpmedel har kritiserats eftersom de anses vara politiskt villkorsberoende samt förvärpa afrikanska staters skulder och regeringskriser. (Mohan & Power 2010, s. 464)

Befrämjande av strategisk uppdelning anses vara likt med USA:s Marshallplan och Kinas OBOR-initiativ, eftersom USA i slutet av andra världskriget försökte integrera kapitalism i hela Tyskland. Ifall USA inte skulle lyckas med detta så var syftet att garantera att Tyskland inte på ett längre perspektiv skulle ingå Sovjetunionens ideologier. Tyskland hade därmed en stor geopolitisk betydelse för USA eftersom staten i Ruhrområdet var betydande för Europas ekonomi i och med dess industrikapacitet och naturtillgångar. Tysklands geografiska läge i Europa var även betydande för USA eftersom Tyskland befann sig i korsningen av Väst- och Östeuropa i vilken maktbalansen var i fara att rubbas ifall Tyskland skulle dra sig till Sovjetunionens läger. Därför stärkte USA de ekonomiska och politiska relationerna med Västeuropa och Västtyskland. Marshallplanen bidrog till att Tyskland delades i Västtyskland och Östtyskland. I likhet med Marshallplanen, anses OBOR kunna få stater som tillhör Asien-Stillahavsregionen ekonomiska samarbete (APEC) att förlita sig på Kina i infrastrukturinvesteringar. (Chan & Shen 2018, s. 6–7)

Marshallplanens syfte var även att få Östeuropas stöd och därmed erbjöd USA bistånd till sådana satellitstater som avstod från den kommunistiska ideologin, även om dessa stater inte var Marshallplanens huvudsakliga mål. OBOR anses sträcka sig enda till Europa. Detta tyder på att Kina ämnar förstärka sina förhållanden med de traditionella USA allierade, vilket kunde betyda försämrad ställning för USA i regionen och därpå även minskat inflytande. Detta kunde leda till såväl strategisk som ekonomisk integration mellan Europa och Kina, vilket skulle resultera i att Kina skulle utgöra centrumet för världen och därmed skulle USA:s roll marginaliseras i den internationella ordningen. Kinas stora fördel med OBOR anses vara att Kina främjar sin plan mot en hegemoni vars struktur håller på att förfalla, medan USA främjade en plan mot en motståndare som var populär och vars makt ökade. (Chan & Shen 2018, s. 7)

Marshallplanen och OBOR-initiativet har således flera likheter. Bådadera programmen initierades i sådana tider då världssystemet inte varit välfungerande. Marshallplanen inleddes efter andra världskriget och ett av syften var att lyfta exporten, vilket gjordes genom att skapa en efterfrågan på varor genom att investera utomlands. Med hjälp av internationalisering av marknad har och försöker länderna exportera sina

valutor för att få ett inflytande på den internationella finansiella strukturen. Ekonomiska hjälpmedel fungerar som verktyg för att motarbeta motståndaren. Vilket för Marshallplanen var att motarbeta Sovjetunionens kommunism. Båda planerna anses även tillämpa sig av strategier som bevakar att en region inte fullständigt väljer motståndarens sida samt erbjuder bistånd till stater i syfte att de skulle lämna motståndarens läger. Båda programmen anses ha skapats för att förbättra staternas ledarskap och status på den globala arenan. Gemensamt för USA och Kina är att båda två är ledande industriella ekonomier (Chan & Shen 2018, s. 9)

I och med att FN grundades år 1948 är det inte möjligt att se ifall Marshallplanen påverkade de västeuropeiska ländernas röstningsbeteende i FN. Det är dock klart att de västeuropeiska åtog sig amerikanska värderingar såsom demokrati och fri marknad. Därmed kan man anse att USA lyckades med sitt mål att hindra Sovjetunionen sprida kommunism samt även förstärka sin ställning på den internationella arenan. Med hänvisning till den ovan diskuterade jämförelsen och realismens teorier betraktas Kina ämna förstärka sin ställning inom världspolitiken genom finansiell diplomati i de subsahariska staterna i Afrika.

3.4 Förenta nationerna

Förenta nationerna (FN) är en mellanstatlig organisation vars syfte och ändamål är att främja internationell fred och säkerhet. Innan FN:s tillkomst var det Nationernas Förbund (NF) som sedan 1920 eftersträvat att bibehålla fred i världen samt gynna universellt samarbete, men som misslyckats med sin uppgift i och med att andra världskriget bröt ut. Därefter grundades FN av andra världskrigets segermakter, vilket ägde rum i San Fransisco där även FN:s konstitution, det vill säga FN-stadgan, trädde i kraft den 24 oktober 1945. (Sevastik m.fl. 2009, s. 109)

FN:s mål och syften stipuleras i Artikel 1 i FN-stadgan, som är att bevara fred och säkerhet genom att vidta behövliga åtgärder, främja vänskapliga relationer mellan staterna, samarbeta för att åstadkomma lösningar vid internationella ekonomiska, kulturella, sociala eller humanitära problem samt finnas till som en medelpunkt för stater i koordineringen av medlemsstaternas kollektiva syften (FN-stadgan, artikel 1).

Artikel 2 stadgar bland annat att FN:s alla medlemsstater är suveränt likställda och har samma rättigheter och plikter. Alla stater bör lösa internationella tvister med hjälp av fredliga medel utan att sätta den internationella freden och säkerheten i fara. Medlemmarna är skyldiga att avstå från både hot och bruk av våld. (FN-stadgan, artikel 2) Idag består FN av 193 medlemsstater och är öppen för alla världens stater som är villiga att arbeta för fred och som godkänner FN-stadgan (FN-förbundet). FN utgörs av sex huvudorgan; generalförsamlingen, säkerhetsrådet, förvaltarstadsrådet, internationella domstolen, ekonomiska och sociala rådet samt sekretariatet (FN-stadgan, artikel 7). Av dessa organ är säkerhetsrådet tillsammans med generalförsamlingen FN:s främsta organ (Sevastik m.fl. 2009, s. 109). Generalsekreteraren betraktas vara FN:s högsta tjänsteman vars uppgift är att övervaka och kontrollera att FN följer FN-stadgans bestämmelser. Generalsekreteraren kan fästa säkerhetsrådets uppmärksamhet ifall hen upplever att det finns en omständighet som hotar internationell fred och säkerhet. (Bring 2000, s. 288)

3.5 Generalförsamlingen

Generalförsamlingen består av 193 medlemsstater och varje medlem har en röst till sitt förfogande oberoende av statens storlek, folkmängd och välfärd. (FN-förbundet) Dess uppgift är att arbeta för att upprätta internationell fred och säkerhet samt aktivt ingripa i frågor om nedrustning. Generalförsamlingen bör även diskutera diverse angelägenheter som berör fred och säkerhet samt ge förslag på lösningar i sådana konflikter som inte behandlas av säkerhetsrådet. Generalförsamlingen bör bidra med initiativ till internationellt samarbete samt främja mänskliga rättigheter och arbeta för internationellt samarbete inom humanitära, ekonomiska, kulturella, ekonomiska, hälso- och utbildningsrelaterade områden. Dess uppgift är såväl att granska rapporter från FN:s olika organ samt fatta beslut om FN:s budget och medlemsstaternas bidrag till budgeten. Generalförsamlingen fattar även beslut om säkerhetsrådets icke-permanenta medlemmar och de andra organens medlemmar. Generalförsamlingen utser även generalsekreteraren.

De beslut som fattas i generalförsamlingen kallas för resolutioner. Resolutionerna är rekommendationer samt moraliskt bindande för medlemsstaterna. Besluten fattas

oftast med enkel majoritet förutom frågor som berör fred och säkerhet, budgetfrågor samt godkännandet av nya medlemmar som kräver tvåtredjedelars majoritet. Besluten kan fattas både med och utan omröstning i och med att det alltid eftersträvas konsensus. (FN-förbundet)

Generalförsamlingen har sex utskott i vilka frågor gällande: nedrustning, mänskliga rättigheter, ekonomi, fredsbevarande insatser, juridik och sociala och administrativa frågor behandlas. (FN-förbundet)

Enligt statsvetaren Peterson utgör FN:s generalförsamling det viktigaste forumet för diskussion av internationell politik i och med att organet är det enda forumet som består av alla medlemsstater. Således bekräftas samt respekteras alla staters suveräna jämlikhet, eftersom alla medlemsstater har en röst till sitt förfogande oberoende av förmögenhet, befolkningsstorlek, militära styrka, territoriella storlek eller andra drag. Med detta menar Peterson att generalförsamlingen är ett unikt organ i och med dess jämlika bemötande av medlemsstater. (Peterson 2006, s. 1)

Peterson anser även att generalförsamlingen utgör det bästa deliberativa organet på den globala arenan i och med dess uppgift att diskutera angelägenheter angivna av FN-stadgan som berör fred och säkerhet eftersom organet har befogenheten att fatta rekommendationer och diskutera de andra organens makt och funktion. (Peterson 2006, s. 2) Även om generalförsamlingen inte anses direkt skapa bindande internationell rätt för dess medlemsstater så är dess funktion inte betydelselös i och med att organet bidrar till internationella normer och regler. Generalförsamlingen deltar ständigt i anpassningen och skapandet av normer då organet tillåter nya frågor till diskussion och betraktar nya idéer konstant, vilket bidrar till globala normer och regler. (Peterson 2006, s. 5)

I Brazys och Pankes forskning ”*Why do states change positions in the United Nations General Assembly?*” analyseras vilka de bakomliggande faktorerna är om varför stater byter ställning i generalförsamlingens omröstningar. Analysen betonar att det är möjligt att studera en stats position på den internationella arenan genom att studera dess ställningstaganden i omröstningarna eftersom frågorna tangerar viktiga normativa frågor om säkerhet, ekonomi, mänskliga rättigheter och politiskt aktuella frågor. I

studien framkom det att det förekommer stora variationer i röstningsbeteendet staterna emellan. Det som är anmärkningsvärt är att små stater tenderar att skifta ställningstagande mer än vad stora stater tenderar göra. (Brazys & Panke 2017, s. 72)

I studien framkom det att medellösa och mindre stater tenderar att skifta ställningstagande i generalförsamlingens omröstningar samt att utrikesbistånd tillämpas i syfte att nå inflytande på andra staters röstningsbeteende i internationella institutioner, vilket anses vara syftet med bistånd till medellösa och små stater samt stater som är starkt beroende av bistånd. (Brazys & Panke 2017, s. 79–80) Med detta menar Brazys och Panke att stater köper röster av länder som är beroende av utrikesbistånd.

Generalförsamlingen anses således ha en betydande roll i utrikespolitiken eftersom organet utgör forumet för diskussion av internationella ärenden angående fred och säkerhet samt fastställer internationella normer och regler. Eftersom varje medlemsstat har en röst så är det möjligt att tydligt se staters ståndpunkt i diverse frågor som berör utrikespolitiken. Därmed utgör generalförsamlingen en viktig roll i avhandlingen eftersom dess omröstningar kommer att analyseras för att undersöka ifall Kinas finansiella diplomati möjligen har påverkat den subsahariska regionens röstningsbeteende mot en allt mer Kina enhetlig riktning.

3.6 Mjuk makt

Enligt Joseph Nye är makt ett medel med vilket man kan påverka andra för att nå ett resultat som man själv eftersträvar. Det är möjligt att påverka andras beteende genom betalningar, hot av tvång samt attraktion som får andra att vela det samma som man själv har avsikten att nå. En stat kan åstadkomma eftersträvat resultat genom att attrahera andra stater att följa dess exempel, vilket kallas för mjuk makt. Mjuk makt är därmed en form av makt som eftersträvar att påverka andras beteende genom attraktion istället för betalning och tvång. Genom mjuk makt kan man få andra att eftersträva ett identiskt resultat som man själv eftersträvar, vilket tillkallar istället för att tvingar. Med hjälp av mjuk makt har man förmågan att forma andras preferenser så att de liknar ens egna och därmed får man inflytande i den andras agerande. Med

attraktion menas att stater eller personer beundrar den andras värderingar och emulerar dess exempel. Därför är det viktigt att stater etablerar en agenda på den internationella arenan som attraherar andra i och med att man på så vis når det önskade målet utan militära och ekonomiska vapen. (Nye 2008, s. 94-95)

Genom mjuk makt har man förmågan att skaffa sig eftersträlvade resultat med hjälp av attraktion. Begreppet makt utgår ifrån antagandet om förmågan att attrahera andra kan förändra den andras preferenser mot en identisk riktning som de egna preferenserna. Attraktion är det centrala begreppet för mjuk makt som övertygar andra att följa ens egna idéer. Mjuk makt anses utövas genom attraktion av utrikespolitik, kultur och värderingar. Ekonomisk utveckling och en framgångsrik ekonomi anses även vara betydande attraktionskällor för mjuk makt. (Fijałkowski 2011, s. 224)

Faktorerna som bidrar till attraktion tillämpas både direkt och indirekt. Det direkta tillvägagångssättet anses vara direkt stöd för en stats instans att främja dess kultur och värderingar samt genom att förklara sin utrikespolitik i en annan stat. Den indirekta inflytelsen anses ske genom en ekonomisk och social biprodukt. Alla stater har inte kontroll över vilka mjuk maktens instrument är. Mjuk makt är starkt beroende av en stats trovärdighet och därmed kan den förstöras genom en åtgärd av en stat. Mjuk makt anses inte heller alltid vara ett tillräckligt instrument för att nå ett önskvärt resultat. (Fijałkowski 2011, s. 225)

Offentlig diplomati anses vara ett verktyg med vilket man utövar mjuk makt. Ekonomiska medel kan klassas som både mjuk och hård makt. Det är frågan om mjuk makt då en stat beundrar en annan stats ekonomiska tillväxt eller betraktar en annan stats ekonomiska system som en förebild. Medan ekonomiska sanktioner är tillämpning av hård makt. Militärmakt kan ävenså utövas som både mjuk och hård makt. För det mesta anses militär makt utöva hård makt, dock kan en militär utöva mjuk makt genom att erbjuda bistånd till en annan stat exempelvis vid en naturkatastrof. Därmed kan det vara svårt att definiera när en stat utövar mjuk makt och när det är frågan om hård makt. Med hjälp av hård makt kan en stat utöva mjuk makt eftersom hård makt förser mjuk makt med ekonomiska medel för utveckling av offentlig diplomati eller i syfte att garantera att offentligheten nås med offentliga

diplomats meddelande. (Hooghe 2015 s. 24) Enligt realister utövas mjuk makt endast utifrån intressen. (Fijałkowski 2011, s. 225).

Enligt forskare är Kinas största utmaning i dagens läge att ge en bra bild av sig på den internationella arenan och därför utövar Kina mjuk makt. (Voon & Xu 2020 s. 120) Den kinesiska mjuk makten anses bestå av utrikespolitik, diverse institutioner och påverkning av den allmänna opinionen (Fijałkowski 2011, s. 225). Kina medverkar i afrikanska angelägenheter med hjälp av en blandning av ekonomiskt bistånd, expansion av marknadstillträde samt skuldlättnad. Den kinesiska staten stöder handel mellan Afrika och Kina genom att förse kinesiska företag och investerare med ekonomiskt stöd, information och koordinering. (Fijałkowski 2011, s. 226) Mjuk makt leder automatiskt till att staterna bör vara villiga att driva handel och samarbeta sinsemellan. (Voon & Xu 2020 s. 120) Mjuk makt utgör därmed ett viktigt begrepp i avhandlingen eftersom Kinas agerande i de subsahariska staterna granskas som utövning av mjuk makt.

3.7 Offentlig diplomati

Enligt Kina forskaren Ingrid D'Hooghe finns det ingen gemensam definition för offentlig diplomati samt ingen benämning om dess egentliga innebörd (Hooghe 2015 s. 18). Ingrid Hooghe hävdar att flera stater använder sig av offentlig diplomati i syfte att få stöd för sin politik och främja bilden av staten samt för att skapa förhållanden och utveckla dialoger med andra stater för att tillsammans kunna skapa förståelse och lösningar på transnationella problem (Hooghe 2015 s. 21). Flera forskare anser att Kinas största utmaning på den internationella arenan är dess nationella bild och därmed har offentlig diplomati blivit ett mycket populärt ämne i Kina att forska i. (Wang 2008, s. 257-256) Kina har sedan 1998 utvecklat och ökat sin offentliga diplomati (Hooghe 2015 s. 138). År 2004 grundades en avdelning för offentlig diplomati vid Kinas utrikesministerium och år 2009 uppgraderades avdelningen till en byrå (Hooghe 2015 s. 139).

Verktygen för Kinas offentliga diplomati anses vara liknande som Västvärldens instrument: utbyte inom utbildning, kulturella institutioner, media, bistånd och

aktiviteter. Dock anses Kina använda dessa verktyg på ett annat sätt samt i olika skalor. (Hooghe 2015 s. 163)

Enligt statsvetaren Susan Shirk har Kina fört en kampanj för dess grannar i Asien samt USA att även om statens position på den globala arenan har stärkts sedan 1990-talet så kommer Kina att samarbeta med dem. Kina menar att de är en ansvarsfull makt som samarbetar med andra stater. Enligt kinesiska forskare befinner Kina sig i en tidpunkt då statens position på den globala arenan förändras från att ha varit en regional makt till en stormakt. (Shirk 2007, s. 106) USA har kritiserat Kina för att vara en ansvarslös makt, vilket Kina inte är överens om och betonat sig vara en ansvarsfull makt. (Shirk 2007, s. 107)

År 2004 framförde president Hu Jintao att Kina driver en politik vars syfte är att åstadkomma säkerhet, harmoni samt välmående för dess grannar. Kina vill stärka samarbete och ömsesidigt förtroende med andra asiatiska stater. Kina eftersträvar att lösa diverse spänningar i Asien och vill därmed säkerställa säkerheten i regionen. Shirk anser att Kina arbetar på att förbättra sitt rykte med hjälp av tre olika komponenter. Kina använder sig av ekonomiska band för att knyta vänskap med andra stater, är tillmötesgående med sina grannar samt genom att tillhöra multilaterala organisationer och vara en lagspelare. Med hjälp av dessa komponenter ämnar Kina påvisa sig vara en ansvarsfull makt i Asien och andra regioner, vilket Shirk anser att Kina lyckats med. (Shirk 2007, s. 109)

År 1979 började Kina värma upp sina förhållanden med sina grannar, vilket var tio år innan det kalla krigets slut. Kina var inställd på en ny början av ekonomiska reformer istället för att rikta in sig på en förändring av de allianser som förekom på den internationella arenan. Kina fokuserade på en ekonomisk modernisering och behövde därmed en stabil och säker miljö i vilken utrikespolitiken kunde omorienteras. Därmed återställde Kina flera diplomatiska relationer samt knöt även nya relationer. (Shirk, 2007 s. 111) Kina anses driva en ”god granne politik” som innehåller direkta investeringar, besök på hög nivå samt utrikesbistånd som present (Shirk 2007, s. 112).

Sedan 1990-talet har Kina ökat sin globala räckvidd i sitt eftersträvande av olja, naturgas, koppar och järnmalm i syfte att öka sin ekonomiska tillväxt. Kina ökade sina

utrikesinvesteringar i Afrika från 1,5 miljoner dollar år 1991 till 1,2 miljarder dollar år 2005. Fokus har bland annat riktat sig på afrikanska stater. Det finns kinesiskt intresse att bygga kinesiska fabriker som ligger tätt intill råvarorna. Kinas utrikespolitik består av diplomatiska relationer om utrikesbistånd, investeringar i infrastruktur och överenskommelser om vänskapsförhållanden. (Shirk 2007, s. 134) Kina anses driva en oljediplomati som har två syften. Det första syftet anses vara att Kina bör säkerställa en oljeförsörjning i och med den ökade produktionen i landet samt på lång sikt säkerställa Kinas position på den globala oljemarknaden. (Taylor 2006, s. 938)

Sedan 1990-talet har Kinas intressen i Afrika ökat, vilket anses bero på viljan att återställa de internationella förhållandena efter incidenten på Himmelska fridens torg i Beijing, ökat självförtroende gällande diplomati över kontinentgränserna samt ökat intresse i afrikanska råvaror och tillgångar. I och med att Kina inte har kolonial bakgrund i Afrika så har det hjälpt dem att avvika sig från de andra stormakterna som driver handel med Afrika.

År 1996 presenterade president Jiang Zemin Kinas fem punkts förslag gällande Afrika som innehöll följande; internationellt samarbete, icke-intervention, tillförlitlig vänskap, suverän jämlikhet och ömsesidig ekonomisk fördelaktighet. Energi har blivit det mest betydande perspektivet på Afrika för Kina, eftersom landet försöker att utvidga sitt utbud på energi från Mellanöstern. Afrikas gas och oljeresurser upplevs som betydande faktorer speciellt eftersom tillgångarna till dem anses vara underutvecklade i Afrika. Kina har exempelvis ingått special avtal om import av olja med Sudan, Gabon, Nigeria och Angola. Kinas roll i vissa regioner är mer synlig än vad västerländska företag är, vilket fallet är i exempelvis Sudan, vilket motarbetar Kinas profil inom området av legitimitet. (Fijałkowski 2011, s. 229)

3.8 Mjuk makt och offentlig diplomati i auktoritära stater

I artikeln ” *Soft Power: A Comparison of Discourse and Practice in Russia and China*” jämför statsvetaren Jeanne Wilson Kinas och Rysslands mjuka makt och offentliga diplomati. Enlig Wilson förekommer det flera likheter i de två auktoritära regimernas mjuka makt i vad som kommer till ledarskap, styrelseskick och ideologi. (Wilson 2015,

s. 1171) En betydande skillnad i de två staternas mjuka makt är de ekonomiska omständigheterna. Med detta menar Wilson att Rysslands finansiella resurser ligger långtifrån Kinas, eftersom Rysslands finansiella resurser riktas främst åt den postsovjjetiska regionen. Wilson anser även att Ryssland har förlagt sin identitet som en stormakt, medan Kina betonar sin kultur och konfucianismens värderingar. (Wilson 2015, s. 1172)

I början av 1990-talet etablerade Kina tillämpningen av mjuk makt, vilken stärktes ytterligare på 2000-talet. Till skillnad från Kina, fick mjuk makt inte mycket uppmärksamhet i Ryssland på 1990-talet. Dock ökade Ryssland tillämpningen av mjuk makt i början av 2000-talet. Kinas tillämpning av mjuk makt anses i början ha varit mycket försiktig medan tillämpningen nu sker öppet utan försiktighet. (Wilson 2015, s. 1174) Enligt Wilson har båda regimerna Marxistisk-Leninistisk ursprung och därmed innehar staten den centrala rollen i utvecklingen av diverse program av mjuk makt i syfte att attrahera en extern publik och därmed nå ett positivt inflytande i denna publik. (Wilson 2015, s. 1175) Både Kina och Ryssland har på 2000-talet utvecklat bilden av staten på den internationella arenan med hjälp av mjuk makt. Ryssland har utvecklat en specifik mjuk makt som centraliseras i ett område, medan den kinesiska mjuka makten är decentraliserad (Wilson 2015, s. 1176).

Utrikesbistånd anses som tidigare nämnt vara ett viktigt verktyg för tillämpningen av mjuk makt. Wilson betonar även att det är svårt att ange vad utländskt bistånd precis innehåller. Både Kina och Ryssland saknar transparens i vad som gäller deras internationella bistånd. Enligt Official Development Assistance (ODA) är både Ryssland och Kina blygsamma donatorer. År 2013 bidrog Kina med 6,6 miljarder dollar och Ryssland med 523 miljoner dollar i utländskt bistånd, dock betonar Wilson att dessa summor inte är verkliga och att summorna gällande Kina är underskattade. (Wilson 2015, s. 1184) År 2009 gick 45,7 procent av Kinas bistånd till Afrika. Enligt Wilson påminner Kina det afrikanska folket om dess generositet genom att driva storskaliga infrastrukturprojekt samt genom att bygga ett fotbollsstadium för afrikanska mästerskapet i fotboll. Under kalla kriget var Sovjetunionen en stor donator av bistånd. På 2000-talet har Ryssland bidragit med bistånd i små summor. År 2013 gick 87 procent av Rysslands humanitära bistånd till multilaterala organisationer

såsom Världsbanken. Flera i Ryssland anser att staten istället borde fokusera på bilaterala bistånd i syfte att Ryssland skulle få mera synlighet. (Wilson 2015, s. 1185)

Både Kina och Ryssland anses ha en dualistisk syn på mjuk makt. Mjuk makt anses ha en positiv funktion för statens utrikespolitik men samtidigt anses det vara ett opålitligt verktyg med vilket man kan driva nationella mål, beroende på hur den mjuk makten implementeras. Både Kina och Ryssland anses vara medvetna om att de avviker sig från de andra staterna på den internationella arenan som domineras av västerländska värderingar och normer. Enligt Kina och Ryssland tillämpar de västerländska staterna sådana verktyg av mjuk makt som fungerar som substitut för traditionella militära resurser i syfte att bibehålla sin ställning på den internationella arenan. (Wilson 2015, s. 1188)

Wilson anser att Kinas och Rysslands tillämpning av mjuk makt tydligt förkastar legitimiteten av rådande internationella värderingar och normer som är angivna av västerländska stater. Det förekommer dock skillnader mellan Kinas och Rysslands strategi för mjuk makt. Kinas kapacitet anses vara mycket större än Rysslands i vad som kommer till att anskaffa resurser för att implementera ambitiösa globala program. Kina fokuserar även på kinesisk kultur i vad som kommer till mjuk makt och betonar de kinesiska karaktärsdragen. (Wilson 2015, s. 1190) Medan Ryssland allt mer fokuserar på upplysningen av konservatism som ett attraktivt alternativ efter årtionden av liberala värderingar och normer. Både Kina och Ryssland tillämpar sig av liknande program i deras strategi för mjuk makt. Kina har dock en mycket större budget gällande mjuk makten och för slipningen av den nationella bilden medan Rysslands budget är betydligt mindre. Kinas mjuka makt utsträcker sig globalt medan Ryssland fokuserar på den post-sovjetiska regionen. Kina anses även satsa stort på att marknadsföra sitt budskap och nå globalt inflytande. Vilket Wilson hänvisar till Kinas ekonomiska intressen i Afrika och utnyttjandet av råmaterial. (Wilson 2015, s. 1191)

3.9 Finansiell diplomati

Stormakter tillämpar ofta finansiell diplomati i syfte att nå sina politiska mål. (Harris 2014, s. 139) Som tidigare diskuterat fungerar en framgångsrik ekonomi som en attraktionsfaktor för att få mer makt och därmed anses Kina vara en kraftig magnet för många stater. Eftersom flera afrikanska stater kan försöka emulera Kina och därmed även få inträde på den kinesiska marknaden med egna råvaror. Kina betonar solidaritet och syd-syd-samarbete samt att Kina aldrig försökt kolonisera eller förslava Afrika med sin diplomati i Afrika. Det mest uppenbara instrumentet för Kinas mjukmakt i Afrika är dess bistånd i utvecklingsarbete. (Fijałkowski 2011, s. 230) Utländskt bistånd anses vara ett betydande instrument i Kinas offentliga diplomati (Hooghe 2015 s. 145) och Kina har investerat stora summor i utvecklingen av offentliga diplomatins verktyg.

I Asien och Afrika utgör utlandshjälp och bistånd viktiga verktyg av offentlig diplomati för Kina. I en vitbok om Kinas utrikesbistånd från 2011 presenterade Kina att det är dess internationella förpliktelse att förse andra stater med bistånd. Enligt Kina är utlandshjälpen och biståndet ett syd-syd-samarbete och därmed ömsesidig hjälp utvecklingsländer emellan. Kina anser att bistånd inte är ett tillräckligt medel för att åstadkomma utveckling och ekonomisk utveckling i Afrika och använder sig därmed av diverse ekonomiska verktyg för att stöda utveckling och ekonomisk tillväxt i utvecklingsländer. Biståndspolitikerna anses ha bakomliggande mål. Kina anses exempelvis stärka sitt förhållande med utvecklingsländer, gynna kinesisk handel, öka Kinas politiska stöd i FN samt trygga sin tillgång till andra staters naturtillgångar.

Enligt flera i Västvärlden anses Kina utöva neokolonialistisk makt i Afrika. Vilket Kina besvarar med att de förser länder med bistånd utan västerländska villkor såsom demokratiska reformer och att Kina agerar effektivt samt utan rådgivande kostnader. Kina betonar även att dess biståndsprojekt är effektivare samt bidrar till mer nytta för mottagarlandet än vad västerländska program gör. Kina hänvisar även till att de är ett utvecklingsland till skillnad från de västerländska länderna och därmed hjälper de ett utvecklingsland även om de själva är ett. (Hooghe 2015, s. 179)

Kinas biståndsprogram i Afrika fokuserar sig på levnadsförhållanden och infrastruktur. De bygger vägar, sportstadion, sjukhus, förser med material och varor, utveckling av

personalresurser, volontärprogram, medicinska team, tekniskt samarbete och skuldlättnad. (Hooghe 2015, s. 180) Kina har även byggt skolor, anti-malaria center samt teknologicenter för agrikultur, ämbetsverk samt Operahus. Det mest prestigefulla byggnadsprojektet är African Union Conference Center som Kina byggt i Addis Ababa. Centret symboliserar ”uppkomsten av Afrika”. Kina stöder även afrikanska ambassader i Beijing samt betalar till länderna för deltagande i diverse evenemang som exempelvis Shanghai World Expo. (Hooghe 2015 s. 211)

Under det senaste årtiondet har Kinas närvaro i Afrika uppmärksammas och kritiserats. Enligt västerländsk media stjälar Kina afrikanska tillgångar, mark, lokala jobb, försummar säkerhetsregulationer, betalar små löner, medverkar till miljöförstöring samt skadar de afrikanska lokala företagarna i och med export av billigare varor från Kina. (Hooghe 2015 s. 206) Enligt Hooghe är syftet med Kinas finansiella diplomati att stärka och bibehålla en positiv bild i de länder som välkomnar Kinas närvaro. (Hooghe 2015 s. 207) Det slutliga målet anses vara att försäkra sig en utveckling av Kinas ekonomiska, politiska och energi relationer med Afrika (Hooghe 2015 s. 208). Flera anser att Kinas investeringar i olja är ett försökt på att försäkra statens energisäkerhet (Harris 2014, s. 136).

År 2000 grundades Forum on China-Africa Cooperation (FOCAC) i Beijing, vilket fungerar som grunden för Kinas Afrikapolitik. Diverse dialoger och forum har stärkt de Sino-Afrikanska relationer och därmed har även Kinas inflytande på den ekonomiska och politiska sektorn förstärkts. (Hooghe 2015 s. 208)

Finansiell diplomati i Afrika medför flera fördelar för Kina. Kina har redan tidigare utövat finansiell diplomati i Afrika, vilket var på 1970-talet då Kina drev fler biståndsprogram än USA i afrikanska länder, vilket medfört en positiv bild av Kina i den afrikanska regionen. Som tidigare diskuterats drar Kina även fördel av att landet anser sig vara ett utvecklingsland, vilket betyder att Kina förstår de afrikanska staternas behov i utvecklingsfrågor. Kina har delat med sig av sina utvecklings erfarenheter och därmed även identifierat de afrikanska staternas behov av investeringar i infrastruktur och industrialisering. På 1970-talet byggde Kina en järnväg mellan Tanzania och Zambia och sedan dess har staten investerat i diverse infrastrukturprojekt. Kinas utövade politik i Afrika kan därmed betraktas som

utövning av mjuk makt eftersom Kina investerar inte enbart i infrastruktur utan förbättrar även förhållanden med afrikanska ledare. Det visar sig att Kinas ledare besöker afrikanska stater ofta. Exempelvis besökte Jinping tre afrikanska stater på samma resa år 2013. Då betonade Jinping vikten av Kinas förhållande till den afrikanska kontinenten. Kinas minister för handel besöker Afrika betydligt fler gånger än vad USA:s minister för handel gör. (Hooghe 2015 s. 209)

Finansiell diplomati är därmed en form av offentlig diplomati som gäller ekonomiska medel med vilka en stat försöker skapa en positiv bild av sig i andra stater. Mjuk makt tillämpas med hjälp av offentlig diplomati varav finansiell diplomati är en form av offentlig diplomati. Med hjälp av finansiell diplomati är det möjligt att attrahera åt sig stater och bevara en positiv bild av staten.

3.10 Tidigare forskning

Aiddatas rapport *“Silk Road Diplomacy: Deconstructing Beijing’s toolkit to influence South and Central Asia”* undersöker hurdan offentlig diplomati Kina tillämpar sig av i Syd- och Centralasien. Enligt rapporten kan Kinas offentliga diplomati delas in i fem olika verktyg med vilka landet utövar inflytande samt försöker påverka andra staters preferenser. En av dessa fem verktyg är finansiell diplomati. Finansiell diplomati består av finansiering av olika angelägenheter såsom humanitärt bistånd, investering i infrastruktur, skuldlettning och budgetstöd. (Custer m.fl. 2019, s. 2) Kinas officiella finansiella flöden består av både villkorliga och ovillkorliga lån från kinesiska myndigheter, affärsbankverksamhet, försäkringsbanker och investeringsfonder. Det förekommer även teknisk assistans och skuldförlåtelse. Infrastruktur, humanitärt bistånd, skuldförlåtelse och budgetstöd anses vara utmärkande för Kinas offentliga diplomati. (Custer m.fl. 2019, s. 4)

Infrastrukturprojekt anses vara det mest centrala för Kina i dess utövande av finansiell diplomati. Enligt rapporten har den finansiella diplomatin ökat avsevärt i Syd- och Centralasien sedan år 2008. Infrastrukturprojekten anses vara 95 procent av den finansiella diplomatin och den resterande fem procenten består av humanitärt bistånd, skuldförlåtelse och budgetstöd. Kina anses driva sådana projekt som andra donatorer

inte skulle driva i och med att den lånande statens kapacitet att betala tillbaka lånet är svag och lånar därmed mer än vad staten egentligen kan betala tillbaka. (Custer m.fl. 2019, s. 16)

Rapporten definierar de fem verktygen för Kinas offentliga diplomati samt analyserar huruvida Kina når sina mål, vilka anses vara ekonomiska fördelar, förbättrat rykte samt inflytande i utrikespolitik. (Custer m.fl. 2019 s. 56) Detta analyseras exempelvis genom att undersöka ifall det förekommer närmare allians med Kina i FN:s generalförsamlings omröstningar. (Custer m.fl. 2019 s. 56).

Rapporten studerar ifall Syd- och Centralasiatiska staters röstningsbeteende har förändrats mot en mer Kina enhetlig riktning i och med den ökade offentliga diplomatin. Rapporten hävdar att omröstningarna i FN:s generalförsamling är ett bra mätinstrument att studera utrikespolitik i och med att det finns data över alla staters röstningsbeteende över en lång tidsperiod samt i och med att det finns större variationer i röstningsbeteendet än vad man kan se på andra utrikespolitiska beslut. Omröstningarna i generalförsamlingen anses även vara symboliska eftersom de gäller angelägenheter som identifierar staters utrikespolitik gällande politik, säkerhet och humanitära frågor. Akademisk litteratur betonar även att forskning av röstningsbeteende i FN:s generalförsamling hjälper att studera förändringar och likheter i utrikespolitik. (Custer m.fl. 2019, s. 61)

Enligt rapporten framkom det inte skillnader i röstningsbeteendet mellan åren 2000 och 2017. Rapporten betonar dock att även om omröstningarna i FN:s generalförsamling är ett vanligt mätinstrument för att analysera likheter och skillnader i utrikespolitik så är det inte det mest lämpliga instrumentet i den Syd- och Centralasiatiska regionen eftersom det förekommer regionala föreningar i regionen såsom exempelvis Shanghai Cooperation Organisation (SCO) och South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC). (Custer m.fl. 2019, s. 63). Med hänvisning till denna forskning är det aktuellt att studera de subsahariska staternas röstningsbeteende i generalförsamlingen i och med att det är frågan om en skild kontinent och skilda regionala intressen.

4. Metod och material

4.1 Metod

För att kunna analysera huruvida Kina fått ett större inflytande i utrikespolitiken genom förstärkt diplomati i de subsahariska staterna kommer en komparativ analysmetod att tillämpas. Metoden har valts i och med att det med hjälp av jämförelse av röstningsbeteende och mängden investeringar, lån samt export- och importmönster är möjligt att studera huruvida det förekommer förändringar i de subsahariska staternas röstningsbeteende som lutar mot en Kina enhetlig riktning. Metoden diskuteras närmare i kapitel 5.

4.2 Material

Materialet för denna avhandling består främst av vetenskapliga böcker, artiklar och tidigare forskningar som berör internationell politik. Harvard Dataverse utgör ett väsentligt material för avhandlingen eftersom data gällande den beroende variabeln det vill säga *subsahariska staters röstningsbeteende* hämtas från denna databas. China Africa Research Initiative vid John Hopkins School of Advanced International Studies utgör likaså ett väsentligt material eftersom data gällande de fyra oberoende variablerna; *lån, investeringar, export och import* hämtas från denna databas. I somliga vetenskapliga artiklar har det framkommit att det kan vara svårt att få tag i pålitliga siffror angående de exakta summorna gällande Kinas investeringar och lån, vilket kan ha en inverkan på studiens resultat. Dock anser jag att det är viktigt att studera ämnet med det material som finns till förfogande i och med att det förekommer en kunskapslucka inom ämnet samt för att det är viktigt för att förstå den rådande och framtida utrikespolitiken.

5. Upplägg och genomförande

5.1 Forskningsdesign

Syftet med studien är att studera huruvida Kinas förstärkta finansiella diplomati har ökat dess inflytande i utrikespolitiken. Tidigare forskning tyder på att genom att studera staters ställningstaganden i FN:s generalförsamlings omröstningar så kan man studera staters åsikter på den internationella arenan eftersom frågorna tangerar viktiga normativa frågor. Tidigare studier tyder på att medellösa och mindre stater tenderar att skifta ställningstagande i generalförsamlingens omröstningar samt att utrikesbistånd tillämpas i syfte att nå inflytande på andra staters röstningsbeteende i internationella institutioner (Brazys & Panke 2017, s. 79–80).

Därmed kommer jag att studera ifall Kina ”köpt” subsahariska staters röster i generalförsamlingens omröstningar med hjälp av finansiell diplomati som består av lån och direktinvesteringar samt se ifall export- och importmönster har en inverkan på röstningsbeteende. Ur en realistisk synvinkel, som är den mest tillämplade teorin inom internationell politik (Tallberg & Gustavsson 2006, s. 35), så försöker stater konstant förbättra sin maktposition inom den internationella politiken (Jackson & Sørensen 2007, s. 67). Därmed är detta ett fenomen som jag ämnar beskriva.

Som tidigare nämnt kommer jag att studera subsahariska staters röstningsbeteende i FN:s generalförsamlings omröstningar från år 2004 fram tills 2019 och jämföra dem med Kinas opinion i generalförsamlingen. Röstningsbeteendet kommer att analyseras med tre års mellanrum, för att se huruvida röstningsbeteendet har förändrats i och med närmare relationer till Kina i form av finansiell diplomati. Det blir även intressant att se huruvida OBOR-initiativet har ökat Kinas inflytande i utrikespolitiken i form av förändrat röstningsbeteende.

Jag kommer även att granska ifall röstningsbeteende skiljer sig beroende på hurdana frågor som behandlas i generalförsamlingen. Data för den beroende variabeln från Harvard Dataverse innehåller en kategorisering av sex olika teman som behandlas i omröstningarna. Procentenheterna anger andelen omröstningar som behandlat ärendet.

Kategoriseringen ser ut som följande:

1. Omröstningar om Palestinakonflikten (19%)
2. Omröstningar om kärnvapen och kärnämnen (13%)
3. Omröstningar om vapenkontroll och nedrustning (16%)
4. Omröstningar om kolonialism (18%)
5. Omröstningar om mänskliga rättigheter (17%)
6. Omröstningar om (ekonomisk) utveckling (9%)

För att kunna studera huruvida subsahariska stater röstningsbeteende har förändrats i och med ökad finansiell diplomati, så tillämpas en jämförande forskningsansats. En jämförande design innebär en jämförelse av fall (Denk 2002, s. 7). Genom jämförelse är det möjligt att få en bättre förståelse om olika sociala fenomen. Eftersom fallen jämförs med varandra och på så sätt är det möjligt att se hurdana likheter och skillnader som förekommer mellan fallen. En jämförande analys kan vara kvalitativ eller kvantitativ. (Bryman 2012, s. 72) Denna studie är huvudsakligen en jämförande analys, med inslag av tvärsnittsdesign och longitudinelldesign. I en tvärsnittsstudie analyseras data från minst två fall vid en specifik tidpunkt för att se ifall det förekommer mönster och samband mellan fallen. (Bryman 2018, s. 87) I en longitudinell studie analyseras ett urval av fall till början en gång och därefter minst en gång till vid en annan tidpunkt (Bryman 2018, s. 93).

Enligt statsvetaren Thomas Denk är det möjligt att med hjälp av komparativa studier pröva samt utveckla diverse teorier gällande politik. Genom att jämföra stater med varandra är det möjligt att studera deras politiska skillnader och likheter. Jämförelse möjliggör att man kan skapa påståenden om hur diverse politiska fenomen hänger samman med varandra. Komparativa studier är därmed en viktig forskningsmetod eftersom den hjälper en att skapa en bättre förståelse av politik. Komparativa studier anses vara huvudmetoden i statsvetenskap. Antagandet om att det förekommer skillnader eller likheter stater emellan är utmärkande för komparativa studier. Därmed genomför man jämförande analyser i syfte att få en bättre förståelse för politik. (Denk 2002, s. 7)

Enligt Denk förekommer det tre olika typer av komparativa studier: förklarande studier, predikationsstudier och beskrivande studier (Denk 2002, s. 8). Denna avhandling är en förklarande studie, vilket innebär att jag ämnar förklara av vilken anledningen en situation är som den är. En förklarande studie ämnar förklara varför det förekommer likheter samt skillnader staterna emellan. I en förklarande studie är det viktigt att beskriva fallet och sedan undersöka vilka faktorer som har resulterat till situationen. I förklarande studier tillämpar man teorier och därmed är det grundläggande att förstå hur teorin som tillämpas är uppbyggd. (Denk 2002, s. 12) Realismens teorier tillämpas igenom hela avhandlingen och därmed är det viktigt att förstå teorins grunder eftersom teorin format avhandlingens forskningsfråga.

Komparativa studier kan delas in i tre kategorier beroende på antalet stater som ämnas studeras. Dessa tre kategorier är komparativa fallstudier, fokuserade studier och statistiska studier (Denk 2002, s. 33).

Denna avhandling är en statistisk studie i och med att fokus riktar sig på en jämförelse av flera analysenheter (Esaiasson m.fl., 2017, s. 96). Mängden faktorer som studeras i en stat har en inverkan på hur den komparativa studien genomförs. Enligt Denk tillämpar statistiska studier sig bäst till studier som fokuserar på ett begränsat antal av egenskaper i ett flertal stater. Då få faktorer studeras i ett flertal stater så är det frågan om en extensiv studie. (Denk 2002, s. 34) Eftersom det ingår fyra oberoende variabler i denna avhandling som kommer att analyseras i 42 stater, så är det frågan om en extensiv studie. Då man lyckas med matchningen av analysenheter och det framkommer variation mellan två fenomen på ett sådant sätt som teorin förutspått så kan man konkludera att den teori som man tillämpat fått empiriskt stöd. (Esaiasson m.fl., 2017, s. 96) Därmed anser jag att en statistisk studie är den lämpligaste för att analysera avhandlingens forskningsfråga.

Förhållandet mellan antalet stater och faktorer medför en avvägning bland generalitet samt förklaring (Denk 2002, s. 34). Med hjälp av statistiska studier är det möjligt att generalisera, men möjligheten att studera de komplexa sambanden i förhållande till faktorerna är begränsade (Denk 2002, s. 35).

Statistiska studier karaktäriseras därmed av att flera stater eller flera enheter i en stat analyseras, de grundliga faktorerna är få till både antal och komplexitet. I en komparativ studie kan man tillämpa sig av flera olika kvantitativa analysmetoder, dessa analysmetoder kan delas in i fyra olika kategorier: korrelationsanalys, regressionsanalys, deskriptiv analys och avancerad analysmetod. (Denk 2002, s. 44-45) I denna avhandling tillämpas deskriptiv analys samt korrelations- och regressionsanalys.

Det förekommer flera fördelar med att tillämpa sig av statistiska studier. Med hjälp av kvantitativa analysmetoder är det möjligt att genomföra avancerade analyser, vars syfte är att analysera och kontrollera de komplexa förhållandena som förekommer mellan faktorerna. Kvantitativa analysmetoder möjliggör hantering av större mängder underlag, än vad som är möjligt med andra analysmetoder. Statistiska studier erbjuder även lämpligare möjligheter att generalisera resultatet än vad fokuserade studier och fallstudier erbjuder. Dock är det viktigt att vissa förutsättningar uppfylls, för att det ska vara möjligt att generalisera resultatet. Eftersom det annars löper risk för att studien är överkvantifierad, vilket innebär att för avancerade analysmetoder eller för många analysmetoder har tillämpats för att genomföra studien.

Statistiska studier medför även vissa problem och begränsningar. Ett av problemen är att det inte finns data gällande de faktorer som man ämnar studera. Vissa staters data är inte offentliga eller otillgängliga för forskare. Medan en del stater inte samlar statistik om diverse politiska situationer, vilket i sin tur omöjliggör studier av diverse fenomen. (Denk 2002, s. 45) Det förekommer även svårigheter att samla in en situations komplexitet med enbart siffror, vilket kan innebära att viktig information uteblir från studien och därmed framkommer inte viktiga skillnader och likheter i studien. (Denk 2002, s. 46) I en del vetenskapliga artiklar gällande Kinas finansiella diplomati har det framkommit att det kan vara svårt att få pålitliga siffror angående de exakta summorna som Kina bidrar till stater (Hooghe 2015, s. 179). Jag anser dock att det är viktigt att studera ämnet med det material som finns tillgängligt i och med att det förekommer en kunskapslucka inom ämnet samt för att det är viktigt att förstå den framtida utrikespolitiken.

Statistiska studier samt kvantitativa analysmetoder skapar därmed en god grund för att utföra komparativa studier. Valet av vilka stater, det vill säga fall utgör ett kritiskt val inom komparativa studier, eftersom valet av fallen har en inverkan på vilka möjligheter som finns inom studien samt påverkar analysens slutsatser. I flera andra forskningsdesigner använder man sig av exempelvis obundet slumpmässigt urval, medan urvalet vid komparativa studier grundar sig allt mer på intention. Då urvalet sker utifrån intention är det forskaren som lägger grunden för urvalsmetoden, eftersom forskarens föreställningar samt förväntningarna påverkar urvalet av stater. Därmed bör forskaren betona och reflektera över det urval som hen gjort. Ifall forskaren inte tar forskningsfrågan samt analysens upplägg i beaktan löper det risk för att urvalet och analysen misslyckas, vilket kallas för urvalsskevhet. (Denk 2002, s. 47)

Då man utarbetar forskningsdesignen för forskningen står man in för en hel del val och därmed bör forskaren ta i beaktande vilka kriterier bör uppfyllas för urvalen. Fem kriterier lägger grunden för komparativa studier och dessa är begreppsvaliditet, intern validitet, extern validitet, komparativ validitet samt reliabilitet. Dessa fem kriterier vägleder uppbyggnaden av undersökningsdesignen, vilket sedan har en inverkan på hur forskningsprocessen utförs. (Denk 2002, s. 48-49) Begreppen diskuteras närmare i de följande underkapitlen.

5.2 Datainsamlingsmetod

I avhandlingen tillämpas kvantitativt data. Data för den beroende variabeln hämtas från Harvard Dataverse och heter "Data and Analyses of Voting in the UN General Assembly". Data är sammanställt av Erik Voeten vid Harvard dataverse. Data för de oberoende variablerna hämtas från China Africa Research Initiative vid John Hopkins School of Advanced International Studies. I och med att data är sammanställd av andra och är offentlig statistik så är det frågan om en sekundäranalys (Bryman 2018, s. 385).

Det förekommer en hel del fördelar med att tillämpa sig av en sekundäranalys. Sekundäranalys möjliggör tillgången till bra data av god kvalitet. Data är ofta insamlat av erfarna forskare eller institutioner och därmed finns det data tillgängligt av hög kvalité. Som studerande är det inte möjligt att samla in lika stora mängder data.

(Bryman 2018, s. 385) Då det finns färdigt data till förfogande sparar man tid och kan lägga mer tid på själva analysen. Det kräver dock tid att bekanta sig med de olika teknikerna för dataanalys. Data kan analyseras på olika sätt och därmed möjliggör sekundäranalys nya tolkningar av data. Eftersom tillämpningen av olika teorier, variabler och metoder möjliggör analys av data ur olika synvinklar. (Bryman 2018, s. 387) Bryman menar därmed att en hel del av den samhällsvetenskapliga forskningen är underutnyttjad i och med att forskningen inte är färdiganalyserad. Då forskarna endast analyserar det tillgängliga data utifrån sina egna frågeställningar och tappar så att säga uppmärksamheten för fortsatt analys. Då data är tillgängligt för sekundäranalys möjliggör det större tillämpning av data. (Bryman 2018, s. 338)

Sekundäranalysen är dock begränsad. I och med att man inte själv har samlat in data och inte har lika god kännedom om data samt om dess struktur. Därmed krävs det tid för forskaren att bekanta sig med det data som hen använder sig av eftersom man bör ha kunskap om variablerna, hur de kodats samt om diverse aspekter om hur data organiserats. Stora mängder av data kan även ställa till med problem då det gäller hanteringen av den. (Bryman 2018, s. 388) Även om sekundäranalys sparar tid från sammanställning av data så bör man vara noga med att kontrollera kvaliteten av data. Eftersom data kan ha tillämpats till andra syften så förekommer det risk att flera viktiga variabler för den egna analysen fattas. Mindre kända datamängders kvalité bör även kontrolleras. (Bryman 2018, s. 389) Enligt Bryman medför sekundäranalys få nackdelar (Bryman 2018, s. 403).

5.3 Databearbetning

Operationalisering i någon form är utmärkande för empiriska studier. Då man operationaliserar ett begrepp anger man hurdan underlag eller vilka mått som anger de egenskaper som forskningens typologi, teori eller begrepp ämnar studera. Med begreppsvaliditet avser man hur bra indikatorerna eller underlaget beskriver de här egenskaperna. Idealt bör samtliga aspekter av egenskaperna ange indikatorerna eller underlaget. Det förekommer mest troligen ändå sådana aspekter som inte anges. Det är viktigt att sträva efter att maximera mängden aspekter vid utformningen av forskningsdesign i och med att det stärker undersökningens begreppsvaliditet.

Underlaget som tillämpas i en analys bör därmed ange likadana egenskaper i de alla staterna. (Denk 2002, s. 49) Härnäst kommer avhandlingens variabler att operationaliseras.

5.3.1 Operationalisering av den beroende variabeln

Den beroende variabeln för avhandlingen är *subsahariska staters röstningsbeteende*. Beroende variabeln förklarar variationen som förekommer i analysenheterna som ämnas förklara (Esaiasson m.fl., 2017, s. 50). I denna studie ämnar jag förklara hur de subsahariska staternas röstningsbeteende varierar staterna emellan i jämförelse med Kina. Jämförelsen görs med hjälp av data om FN:s generalförsamlings omröstningar från Harvard Dataverse. Därmed operationaliseras subsahariska staters röstningsbeteende på kvotnivå på skalan 0-100 i procent (%). Detta betyder att jag kommer att se på hur ofta de subsahariska staterna stötar i enlighet med Kina.

Som tidigare diskuterats utgör FN:s generalförsamling en ypperlig institution för att studera utrikespolitik i och med att varje stat har en röst till sitt förfogande, vilket möjliggör att man kan studera diverse variationer i staters röstningsbeteende. Därmed kommer subsahariska staters röstningsbeteende fungera som den beroende variabeln i avhandlingen för att analysera huruvida Kina har ökat sitt inflytande i utrikespolitiken genom förstärkt finansiell diplomati i de subsahariska staterna. Omröstningarna kommer att analyseras med tre års mellanrum under tidsperioden 2004-2019.

Data som tillämpas för den beroende variabeln består av ja- och nej-röster samt avståenden och frånvaron. Eftersom studiens syfte är att studera de subsahariska staternas enlighet med Kina så har data kodats om på så sätt att då Kina och en stat har röstat exakt likadant så kodas det som 1 och då rösten inte är i enlighet har omröstningen kodats som 2. Detta betyder att även om en stat varit frånvarande i en omröstning och Kina röstat ”ja”, ”nej” eller avstått från att rösta, tolkas det som att staterna röstat olika, likaså om staten avstått från att rösta och Kina har röstat ”ja”, ”nej” eller varit frånvarande. Avgränsningen har gjorts i syfte att se den egentliga enligheten med Kina samt ifall det förekommer förklarande orsaker till varför de subsahariska staterna stötar i enlighet med Kina eller inte. I avhandlingen används termerna *enlighet*

och *enhetlig* för att hänvisa till då staten har röstat exakt lika som Kina i generalförsamlingens omröstningar.

I studien ingår 42 subsahariska stater. Omröstningarna studeras med tre års mellanrum, vilket innebär att det ingår sex tidpunkter för 42 stater. Således analyseras generalförsamlingens omröstningar från år 2004, 2007, 2010, 2013, 2016 och 2019. Detta betyder att studien består av 252 fall (6 x 42) samt även Kinas sex tidpunkter, det vill säga allt som allt 258 fall (6 x 43).

5.3.2 Operationalisering av den oberoende variabeln

Den oberoende variabeln förklarar variationen i analysenheternas egenskaper som man antar att förklarar variationen som förekommer i den beroende variabel. (Esaiasson m.fl., 2017, s. 51) I denna studie antas lån, investeringar, export och import skapa variationer mellan de subsahariska staternas röstningsbeteende. De oberoende variabelnas data analyseras med tre års mellanrum från år 2003 till 2018. Detta betyder att data gällande de oberoende variabelna är från ett år tidigare än den beroende variabelns data eftersom det ska vara möjligt att studera de oberoende variabelnas effekt på de subsahariska staternas röstningsbeteende.

Import fungerar som avhandlingens första oberoende variabel. Data hämtas direkt från China Africa Research Initiative. Importen framgår i amerikanska dollar och uttrycks som miljoner dollar.

Export fungerar som avhandlingens andra oberoende variabel. Data hämtas direkt från China Africa Research Initiative. Exporten framgår i amerikanska dollar och uttrycks som miljoner dollar.

Kinas utländska direktinvesteringar fungerar som avhandlingens tredje oberoende variabel. Data hämtas direkt från China Africa Research Initiative. Investeringarna framgår i amerikanska dollar och uttrycks som miljoner dollar.

Lån fungerar som avhandlingens fjärde oberoende variabel. Data hämtas direkt från China Africa Research Initiative. Lån framgår i amerikanska dollar och uttrycks som miljoner dollar. Syftet var även att studera bistånd som en skild variabel men i granskning av data för lån framkom det att Kinas bistånd består för det mesta av beviljade stöd, räntefria lån och förmånliga lån. Detta betyder att i data gällande lån ingår även bistånd eftersom bistånden består för det mesta av lån enligt China Africa Research Initiative. (China Africa Research Initiative)

I tabellen nedan presenteras datamatriken för avhandlingen. I datamatriken framgår vilka analysenheter som studeras. I matriken ingår stat, år, antal gånger som staten röstat lika som Kina, antal gånger som staten röstat olika som Kina, andel procent av omröstningarna som staten röstat i enlighet med Kina. I matriken ingår även Kinas import från staten och export samt investeringar och lån till staten. Import, export, investeringar och lån har dividerats med staternas totala Bruttonationalprodukt (BNP) för att få jämförbara siffror i korrelations- och regressionsanalyserna, då man genom division av BNP får en uppfattning om ekonomins egentliga storlek. Data om BNP har hämtats från databasen Trading Economics (Trading Economics). Med hjälp av matriken kommer möjliga variationer att analyseras och förklaras.

Tabell 2 Studiens datamatrik

Stat	År	Antal gånger som röstat som Kina	Antal gånger som röstat olika som Kina	Andel % röstat som Kina	Import	Export	Investeringar	Lån
x	x	x	x	x	x	x	x	x

5.4 Dataanalys

Den jämförande analysen utförs i statistikprogrammet SPSS. Syftet är att genomföra en deskriptiv-, korrelations och regressionsanalys. Till följande kommer jag att kort motivera varför dessa analysmetoder tillämpar sig bäst för denna studie.

5.4.1 Deskriptiv analys

I en kvantitativ studie kan man bland annat använda sig av en deskriptiv analys, med vilken det är möjligt att beskriva och kartlägga resultat. (Harboe 2013, s. 33) För att kunna kartlägga de 42 subsahariska staternas röstningsbeteende har jag valt att studera röstningsbeteendet från olika år med hjälp av en deskriptiv analys för att ge en överblick om hur de subsahariska staternas enlighet med Kina är fördelat i generalförsamlingen. Den deskriptiva analysen är en univariat analys där endast en variabel analyseras, som i detta fall är den beroende variabeln. Med hjälp av den deskriptiva analysen är det möjligt att studera fördelningen av röstningsbeteendet, det vill säga hur mycket staterna röstar i enlighet med Kina i FN:s generalförsamlings omröstningar.

Utifrån fördelningen är det möjligt att beräkna ett medelvärde som anger huruvida det förekommer skillnader mellan enskilda enheter i relation till normalfördelningen. Detta betyder att man kan studera huruvida det uppstår skillnader staterna i mellan, samt ifall vissa stater avviker sig grovt från normalfördelningen. Den univariata analysen möjliggör dock inte en studie om huruvida fördelningen är sammankopplad med andra variabler och därmed kommer jag även att genomföra en korrelations- och regressionsanalys.

Med hjälp av en univariat analys får man fram tre viktiga tal: medelvärdet, typvärdet och medianen. Medelvärdet anger genomsnittet av resultatet. (Harboe 2013, s. 125) Medianen anger det värde som delar den ordnade fördelningen på hälften, det vill säga rangordnar värden från det högsta till det lägsta värdet. Då man delar denna rangordning på hälften får man fram medianvärdet (Larsen 2009, s. 62). Typvärdet anger i sin tur fördelningens frekventast förekommande värde (Harboe 2013, s. 126). Typvärdet anger därmed centraltendensen i resultatet (Larsen 2009, s. 62). I den deskriptiva analysen av den beroende variabeln tar jag även upp det minsta och största värdet av resultatet. Den deskriptiva analysen presenteras i kapitel 6.

5.4.2 Korrelationsanalys

Korrelationsanalys tillämpas i syfte att förklara styrkan samt riktningen mellan två variabler. (Pallant 2005, s. 121) I en korrelationsanalys tillämpas korrelationsmättet "Pearson r" för att analysera styrkan och riktningen på sambanden variablerna emellan. I korrelationsmättet görs det inte en skillnad mellan den beroende och oberoende variabeln, eftersom syftet är att beskriva huruvida det förekommer ett linjärt samband variablerna emellan. Korrelationsmättet Pearsons r är standardiserat och korrelationskoefficienterna befinner sig mellan värden -1 och 1. Det förekommer inget linjärt samband ifall måttet är 0. Då Pearsons r är högre än 0 förekommer det en positiv korrelation och då Pearsons r är lägre än 0 förekommer det en negativ korrelation. Sambandet har ett starkare samband ju närmare värdet 1 eller -1 måttet ligger på. Då Pearsons r är -1 förekommer det ett starkt negativt linjärt samband. Detta betyder att ju närmare Pearsons r måttet är 1 desto positivare är sambandet och ju närmare -1 desto starkare negativt samband. (Fangen m.fl. 2011, s. 94-95) Eftersom det inte går att skilja på den beroende variabeln och de oberoende variablerna i en korrelationsanalys, så kommer även en regressionsanalys att genomföras.

5.4.3 Regressionsanalys

Då man ämnar skilja på den beroende och oberoende variabeln tillämpas regressionsanalys, vilken möjliggör studien om hur den beroende variabeln ändras i genomsnitt då den oberoende variabelns måttenhet ökar (Fangen m.fl. 2011, s. 95). Regressionsanalys lämpar sig för analys av orsakssamband, det vill säga hur de oberoende variablerna påverkar den beroende variabeln. (Fangen m.fl. 2011, s. 96) I denna studies regressionsanalys studerar jag därmed hur lån, investeringar, import och export påverkar de subsahariska staternas röstningsbeteende. En regressionsanalys visar hurdan variation det förekommer i den beroende variabeln, samt ifall den möjliga variationen går att förklaras med de oberoende variablerna. Måttet som uttrycker varians betecknas som R^2 . (Fangen m.fl. 2011, s. 96)

5.5 Validitet och reliabilitet

Som tidigare nämnt utgör begreppsvaliditet, komparativ validitet, intern validitet, extern validitet och reliabilitet viktiga kriterier för en jämförande undersökning. Komparativ validitet innebär ifall det är möjligt att uttrycka likadana egenskaper i de olika staterna med hjälp av de valda indikatorerna. (Denk 2002, s. 49) Genom att tillämpa data om de oberoende variablerna från samma databas ”China Africa Research Initiative”, förväntar jag mig att de oberoende variablerna i staterna är jämförbara sinsemellan.

Intern validitet innebär att det finns en möjlighet att testa hur diverse faktorer är relaterade till varandra. God intern validitet kännetecknas av att studien kontrollerar samt inrymmer många faktorer som möjligen har en inverkan på den beroende variabeln. (Denk 2002, s. 50) Eftersom syftet är att se ifall finansiell diplomati som innehåller investeringar och lån, så ämnar analysen nå god intern validitet, då avhandlingens oberoende variabler utgör finansiell diplomati.

Med extern validitet menas att det är möjligt att generalisera studiens resultat med enheter utanför studien. (Denk 2002, s. 50) Reliabilitet syftar på ifall de tillämpade metoderna i studien är tillförlitliga. Vid komparativ analys tillämpas diverse metoder i insamling och analys av data. Därmed är det viktigt att metoderna är tillförlitliga eftersom de tillämpade metoderna bör ge ett likadant resultat vid varierande tillfällen då förhållandena är likadana. (Denk 2002, s. 51) De metoder som tillämpas i studien är noggrant uttänkta och förväntas därmed nå reliabilitet.

6. Resultat

I detta kapitel presenteras studiens resultat. Till följande presenteras den deskriptiva analysen, sedan presenteras korrelationsanalysens resultat och till sist presenteras regressionsanalysens resultat.

6.1 Deskriptiva analysens resultat

I tabell 3 framgår den beroende variabelns fördelning för alla sex tidsperioder det vill säga hur de subsahariska staternas enlighet med Kina är fördelad. Tabellen presenterar enlighetens medelvärde, median och typvärde samt standardavvikelsen. Tabellen visar även hur många gånger staterna röstat lika och olika som Kina, samt det högsta och lägsta värdet för enlighet och vilka subsahariska stater som röstat mest och minst i enlighet med Kina. Tabellen för den deskriptiva analysen presenteras nedan.

Tabell 3 *Hur de subsahariska staternas enlighet med Kina har fördelats under studiens tidsperioder*

År	2004	2007	2010	2013	2016	2019
Medelvärde	73,69	72,40	71,31	73,02	59,76	67,74
Median	80,00	80,00	82,00	80,00	65,00	72,00
Typvärde	85	86	85	85	71	78
Standardavvikelse	15,736	19,271	21,506	18,007	16,639	13,619
Lika röstat	2229	2339	1976	1839	1878	2590
Olika röstat	794	890	801	681	1269	1227
Högsta värde	93 %	90 %	89 %	87 %	79 %	80 %
Lägsta värde	25 %	3 %	5 %	2 %	4 %	18 %
Stat med högsta enlighet	Nigeria	Senegal och Guinea	Sydafrika	Senegal, Niger, Nigeria, Namibia, Kap Verde,	Burundi	Gambia
Stat med lägsta enlighet	Tchad	Seychellerna	Tchad	Centralafrikanska republiken	Rwanda	Ekvatorialguinea

Det som är intressant i tabell 3 är huruvida enligheten har förändrats genom åren, samt vilka stater som röstar mest och minst i enlighet med Kina. Medelvärdet av de 42 subsahariska staternas enlighet har minskat från början av 2000-talet då det högsta

medelvärdet för enlighet är från år 2004 då enligheten var 73,69 procent, medan den lägsta enligheten är från år 2016 då enligheten var 59,76 procent.

Det högsta värdet för en stats enlighet är från år 2004 då Nigeria röstade 93 procent i enlighet med Kina. Det lägsta värdet för enlighet är från år 2013, då Centralafrikanska republiken röstade i enlighet med Kina i endast två procent av omröstningarna. Här bör det än en gång påpekas att enligheten endast uttrycker exakt enlighet, det vill säga att om en stat varit frånvarande i omröstningen och Kina röstat ”ja”, ”nej” eller avstått från att rösta så betraktas det inte som enlighet med Kina. Det krävs därmed exakt enlighet för att de subsahariska staterna ska betraktas ha röstat i enlighet med Kina. Den låga enligheten för Centralafrikanska republiken år 2013 kan förklaras genom att granska dess röster i generalförsamlingens omröstningar då staten endast en gång var närvarande under år 2013 och under denna omröstning röstade ”ja”. Den låga procenten för enlighet ser även ut att bero på samma sak för de andra staterna som har låg enlighet, det vill säga att staterna sällan varit närvarande under omröstningarna.

Nedan i tabell 4 framgår det hur Kinas röster är fördelade i generalförsamlingens omröstningar. Syftet med tabellen är att se hur Kina röstat i omröstningarna under de sex tidsperioderna samt se huruvida det förekommer skillnader i hur Kina tillämpat sin röst under de sex olika åren.

Tabell 4 *Kinas fördelning av röster i procent i generalförsamlingens omröstningar under studiens tidsperioder*

År	Ja %	Nej %	Avstående %	Frånvarande %
2004	88	3	8	1
2007	88	7	4	1
2010	86	5	8	1
2013	90	3	0	7
2016	73	11	16	0
2019	80	11	7	2

Tabell 4 visar hur Kinas röster i generalförsamlingens omröstningar har fördelat sig med tre års mellanrum. Tabellen kan delvis förklara varför medelvärdet i enligheten med de subsahariska staterna har sjunkit. Det som kan förklara det minskade

medelvärdet för enligheten år 2016 som presenterades i tabell 3 är att Kina endast röstat ”ja” i 73 procent av omröstningarna medan motsvarande procentantal år 2004 var 92 procent, vilket även var året då de subsahariska staternas enlighet med Kina var som högst på 73,69 procent. Därmed har jag skapat tabell 5 för att se ifall mängden ja-röster av Kina möjligen påverkar medelvärdet av subsahariska staternas omröstningar.

Tabell 5 *Andelen av Kinas ja-röster i omröstningarna jämfört med medelvärdet av de subsahariska staternas enlighet*

År	Kinas ja-röster i %	Subsahariska staternas enlighet i %
2004	88	73,69
2007	88	72,40
2010	86	71,31
2013	90	73,02
2016	73	59,76
2019	80	67,74

I tabell 5 framgår det hur många procent av omröstningarna Kina har röstat ”ja” i och hur medelvärdet för de subsahariska staternas enlighet ser ut samma år. Tabellen visar ett intressant mönster eftersom det framkommer att då Kinas ja-röster har varit som högst så har medelvärdet för enligheten med Kina varit som högst. Detta mönster kan även förklara varför enligheten varit som lägst år 2016, eftersom Kina då röstat minst gånger ”ja” i omröstningarna.

6.2 Korrelationsanalysens resultat

En korrelationsanalys genomfördes för varje år. Det förekom endast signifikans och korrelation för ett år vilket var år 2007. I och med att det endast förekommer korrelation och signifikans år 2007, så kommer de andra korrelationsanalyserna inte att presenteras i och med att de inte bidrar med signifikant information för denna studie (se bilagor 1-5).

Tabell 6 *Korrelationsanalys år 2007*

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	,066	,679
Import	-,309*	,046
Investeringar	,031	,845
Lån	,077	,626

Tabellnot: N42, *signifikant på 0,05-nivån

I tabell 6 framgår det att Pearson r för importen är -,309*, vilket betyder att importen korrelerar negativt med enlighet. Importens signifikansvärde är ,046 vilket betyder att importen har en signifikant korrelation på enligheten eftersom signifikansvärdet är mindre än ,050. Detta betyder att importen korrelerar med importen med 95 procents säkerhet och att risken att signifikansen är av slumpen är endast fem procent. Det finns varken ett positivt eller negativt samband för de andra variablerna.

6.3 Regressionsanalysens resultat

Jag genomförde regressionsanalyser för varje år och en större regressionsanalys över tid. Regressionsanalyserna för varje år presenteras inte i detta kapitel i och med att de inte bidrog med signifikant information för denna studie (se bilagor 6-11). Regressionsanalysen har genomförts för att se huruvida enligheten ökat över tid samt ifall de oberoende variablerna skapar förändring i den beroende variabeln. För att genomföra denna regressionsanalys har dummyvariabler skapats för de åren som ingår i regressionsanalysen. År 2004 har utelämnats från regressionsanalysen i och med att

det förekom minst korrelation för året 2004. Därmed består regressionsanalysen av åren 2007, 2010, 2013, 2016 och 2019.

Tabell 7 *Modellens användbarhet*

R	R²	Justerad R²	Std. fel
,317	,101	,067	17,506

Tabell 7 anger informationen om hur användbara studiens modell är. I tabellen framgår måttet av de oberoende variabelernas förklaringskraft på den beroende variabeln. Tabellen visar därmed hur bra förändringen i de oberoende variabelerna beskriver förändringen i studiens beroende variabel. R^2 och justerad R^2 är de mest intressanta måtten i denna tabell, eftersom måtten beskriver förklaringskraften över hur de oberoende variabelerna skapar variation i studiens beroende variabel. Variationen förklaras på skalan 0 till 1, där 0 är minimivärdet och 1 är maximivärdet. (Pallant 2005, s. 167) Värdet för R^2 uttrycks i procent. Måttet för R^2 , kan betraktas som ett stickprov som riskerar ange ett allt för optimistiskt värde och därför kan det vara bra att använda sig av justerad R^2 för att undvika överskattning av variation mellan den oberoende och beroende variabeln. Ju högre R^2 är desto större förändring skapar den oberoende variabel i den beroende variabeln. (Pallant 2005, s. 153) I tabell 7 framgår det att regressionsanalysen värde för R^2 är ,101 vilket betyder att variationen i den beroende variabeln kan förklaras med 10,1 procents säkerhet med studiens oberoende variabelerna. I värdet för justerad R^2 framkommer det att variationen kan förklaras med 6,7 procent.

Tabell 8 *Export, import, lån investeringar, 2007-2019. Linjär multivariat regressionsanalys*

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	74,204	2,709		27,387	,000
Export	48,009	7214,147	,000	,007	,995
Import	-412549,26	149665,145	-,177	-2,756	,006
Lån	458874,442	657857,045	,044	,698	,486
Investeringar	21637,823	55514,013	,024	,390	,697
2007	-,751	3,845	-,015	-,195	,854
2010	-2,316	3,855	-,048	-,601	,549
2013	-,036	3,887	-,001	-,009	,993
2016	-13,618	3,869	-,281	-3,519	,001
2019	-4,269	4,105	-,088	-1,040	,299
F-värdet	3,005				
F-sig.	0,02				
N	252				

Tabell 8 beskriver huruvida de oberoende variablerna påverkat den beroende variabeln. I tabellen är det intressant att se på standardiserad B-koefficient och signifikansvärdet. Standardiserad B-koefficient anger de oberoende variablernas inverkan på den beroende variabel. Den variabeln som har det högsta värdet har den starkaste inverkan på den beroende variabeln. (Pallant 2005, s. 153-154) Detta betyder att importen över tid har den starkaste inverkan på enligheten med Kina, eftersom importens Standardiserad B-koefficient värde är -,177. Modellens signifikansvärde är 0,02, vilket betyder att modellen är signifikant.

Då signifikansvärdet är mindre än ,050 betyder det att variabeln har en inverkan på den beroende variabeln. I regressionsanalysen över tid framkommer det två signifikanta resultat. Importens signifikansvärde är ,006 och signifikansvärdet för år 2016 är ,001, vilket betyder att importen och år 2016 är signifikanta på 0,01-nivån. Detta betyder att risken att signifikansen beror på slumpen är endast en procent, vilket

betyder att signifikansen är signifikant med en säkerhet på 99 procent. I signifikansvärdet för år 2016, framkommer det ett samband med den låga enligheten.

7. Analys

7.1 Tolkning av resultat

Resultaten ger inte ett starkt stöd för studiens hypotes om att *Kinas förstärkta finansiella diplomati i subsahariska stater leder till mer Kina enhetligt röstningsbeteende i FN:s generalförsamling*. Den deskriptiva analysen tyder på att medelvärdet för de subsahariska staternas enlighet med Kina inte har ökat under de senaste åren utan tvärtom. Detta kan exempelvis bero på att andelen av Kinas ja-röster är lägre åren 2016 och 2019 än vad andelen ja-röster är åren 2004, 2007, 2010 och 2013. Samtidigt som ja-rösternas andel har sjunkit har andelen avstående och frånvaron ökat. Kinas fördelning av röster har därmed förändrats över tid, vilket kan ha en inverkan på de subsahariska staternas enlighet. Den deskriptiva analysen tyder även på att flera subsahariska stater är ofta frånvarande vid omröstningarna och därmed är enligheten mycket låg för vissa stater.

I korrelationsanalysen för år 2007 förekommer ett negativt samband mellan subsahariska staters röstningsbeteende och import. Korrelationen är negativ, vilket betyder att ett högt värde på en av variablerna leder till ett lågt värde på den andra variabeln (Pallant 2005, s. 95). Med andra ord betyder det att då Kinas import från de subsahariska staterna ökar så minskar de subsahariska staternas enlighet med Kina. Detta är ett intressant resultat i och med att man kunde förvänta sig att då handeln löper och Kina importerar varor från de subsahariska staterna så har staterna goda relationer sinsemellan och därmed ökar enligheten. Eftersom det inte förekommer signifikanta korrelationer för de andra åren kan man dra slutsatsen att de oberoende variablerna inte stärker styrkan och riktningen på variablernas relation. Detta resultat tolkas noggrannare ur en realistisk synvinkel i följande underkapitel.

Regressionsanalysen resultat tyder på att studiens modell förklarar förändringen i de subsahariska staternas röstningsbeteende med 6,7 %-10,1 %. Detta är ett mycket lågt tal, som inte ger ett stöd för tillämpningen av studiens modell i liknande framtida studier. Det är dock viktigt att poängtera en angelägenhet som kan påverka denna låga förklaring, vilket är studiens datamaterial. Datamaterialet som tillämpats i studien är inte det lämpligaste för en linjär regressionsanalys. Data för lånen och investeringarna

är problematiska för regressionsanalys i och med att lånen och investeringarna i flera stater är 0 dollar, vilket i sin tur skapar stora klyftor i datamaterialet för lån och investeringar. Även om datamaterialet inte är det mest lämpliga för en linjär regressionsanalys anser jag att det är den bästa möjliga analysmetoden för denna studie eftersom syftet är att studera ifall det förekommer ett samband variablerna emellan.

Regressionsanalysen över tid tyder på signifikans i fråga om två variabler. Importen över tid är signifikant då signifikansvärdet är ,006. År 2016 är även signifikant då signifikansvärdet för år 2016 är ,001. Detta betyder att både importen och år 2016 har signifikant effekt på studiens beroende variabel då signifikansvärdet är under ,010, som betyder att risken att signifikansen är av slumpen är en procent.

Även om det inte förekommer andra signifikanta resultat så anser jag att regressionsanalys lämpar sig bäst för denna typ av studier. Som tidigare nämnt kan en orsak vara att datamaterialet inte är det lämpligaste för denna typ analys. Ett annat problem som diskuterades i teoridelen är att siffrorna från Kina inte anses vara pålitliga, vilket betyder att resultatet kan ge en förvrängd bild av verkligheten. Det är dock viktigt att studera Kinas finansiella diplomati med de data som finns till förfogande eftersom Kina är en av huvudaktörerna på den internationella arenan.

7.2 Variationer i stater

Även om korrelations- och regressionsanalysen inte tyder på tydliga signifikanta resultat, så är det intressant att se på förändringar i enskilda stater för att se ifall det på statsnivå förekommer samband mellan den beroende variabeln och de oberoende variablerna. Det vill säga ifall det förekommer samband mellan subsahariska staters röstningsbeteende och Kinas investeringar, lån, import och export. Därmed kommer de största förändringarna som skett från 2004 till 2019 i de subsahariska staternas enlighet med Kina att analyseras närmare på ett deskriptivt plan. Från år 2004 till 2019 har de största förändringarna i de subsahariska staternas röstningsbeteende skett i Ekvatorialguinea, Liberia, Mauretanien och Tchad. Därmed kommer dessa stater att granskas närmare i syfte att se vad förändringen kan bero på och ifall det förekommer samband mellan staternas röstningsbeteende och de oberoende variablerna.

I tabellerna för analys av variationer i stater presenteras även staternas totala BNP. Därmed har de oberoende variablerna i tabell 9 och 10 inte dividerats med BNP såsom i korrelationsanalysen och regressionsanalysen. Summorna för import, export, lån och investeringar framgår således utan division med BNP, i syfte att det ska vara lättare för läsaren att jämföra möjliga variationer. Härnäst kommer förändringen som skett i Ekvatorialguineas och Liberias enlighet att analyseras, eftersom dessa två stater står för den största minskningen i enlighet från perioden 2004 till 2019.

Tabell 9 Ekvatorialguineas och Liberias enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar och Kinas export, import, lån och investeringar till dessa två stater samt staternas totala BNP

Stat	År	Antal gånger röstat lika som Kina	Antal gånger röstat olika som Kina	Enlighet med Kina i %	Kinas export (miljoner dollar)	Kinas import (miljoner dollar)	Lån (miljoner dollar)	Investeringar (miljoner dollar)	BNP (miljarder dollar)
Ekvatorial-guinea	2004	44	28	61	5	412	6	9	2,480
Ekvatorial-guinea	2007	37	40	48	41	2538	257	30	10,090
Ekvatorial-guinea	2010	5	61	7	358	1055	132	62	15,030
Ekvatorial-guinea	2013	16	44	27	361	1823	346	405	22,390
Ekvatorial-guinea	2016	13	62	17	1046	1166	261	232	13,190
Ekvatorial-guinea	2019	16	75	18	145	2132	0	553	13,280
Liberia	2004	48	24	67	26	42	0	6	0,750
Liberia	2007	46	31	60	530	2	5	30	1,120
Liberia	2010	54	12	82	1881	4	0	56	1,770
Liberia	2013	47	13	78	3446	230	0	154	2,720
Liberia	2016	43	32	57	1357	172	0	289	3,180
Liberia	2019	25	66	27	1942	89	0	260	3,260

I tabell 9 framgår det hur Ekvatorialguinea och Liberia röstat lika och olika som Kina, hur de röstat i enlighet med Kina, vad Kinas export och import är med bägge staterna samt vilka summor Kina lånat och investerat i dessa stater under studiens tidsperioder. Bägge staternas totala BNP framgår även i tabellen. Det framkommer att Ekvatorialguineas enlighet med Kina har sjunkit från 61 procent år 2004 till 18 procent år 2019, vilket betyder att enligheten har sjunkit med 43 procentenheter. Liberias enlighet har under samma tidsperiod sjunkit från 67 procent till 27 procent. Detta betyder att dessa två stater står för den största minskningen i enlighet från år 2004 till

2019. Som tidigare analyserats i kapitel 6.1 kan en låg enlighet bero på hur många gånger en stat röstat ”ja” i generalförsamlingens omröstningar. Därmed kommer en tabell för Kinas, Ekvatorialguineas och Liberias röstningsbeteenden för åren 2004 och 2019 att granskas närmare.

Tabell 10 *Fördelningen av Kinas, Ekvatorialguineas och Liberias röster i generalförsamlingens omröstningar år 2004 och 2019*

Stat	År	Ja %	Nej %	Avstående %	Frånvarande %	Enlighet med Kina i %
Kina	2004	88	3	8	1	-
Kina	2019	80	11	7	2	-
Ekvatorialguinea	2004	70	0	11	19	61
Ekvatorialguinea	2019	17	0	1	82	18
Liberia	2004	74	0	5	21	67
Liberia	2019	39	0	12	49	27

I tabell 10 framkommer det hur många procent av omröstningarna Kina, Ekvatorialguinea och Liberia har röstat ”ja”, ”nej”, avstått från att rösta och varit frånvarande i under omröstningarna år 2004 och 2019. Det som är intressant är att Ekvatorialguinea år 2004 varit frånvarande i 19 procent av omröstningarna medan motsvarande procent år 2019 var 82 %, vilket betyder att Ekvatorialguineas frånvaron i generalförsamlingens omröstningar har ökat rejält. Liberias frånvaron i omröstningarna har likaså ökat eftersom Liberia år 2004 var frånvarande i 21 procent av omröstningarna medan motsvarande procentantal år 2019 var 49 procent. Den ökade frånvaron i omröstningarna betyder även att antalet ja-röster har sjunkit rejält för bägge parterna. Det som är intressant är att varken Ekvatorialguinea eller Liberia har röstat ”nej” i omröstningarna, medan Kina röstat ”nej” i tre procent av omröstningarna år 2004 och elva procent av omröstningarna år 2019.

Eftersom FN:s generalförsamlings omröstningar gäller rekommendationer så kan en nej-röst betraktas som ett starkt ställningstagande, eftersom man inte ställer sig bakom rekommendationen. Även om rekommendationerna inte är moraliskt bindande så betraktas rösterna som ett ställningstagande och således är det intressant att se närmare

på de omröstningar som Kina röstat ”nej” i och se hur Ekvatorialguinea och Liberia röstat i dessa omröstningar.

I omröstningarna år 2004 röstade Kina ”nej” i tre procent av omröstningarna, vilket är två omröstningar. Dessa två omröstningar gällde situationen för mänskliga rättigheter i Turkmenistan och Iran. Både Ekvatorialguinea och Liberia avstod från att rösta i dessa två omröstningar, vilket kan betraktas som att staterna inte vågade ta ställning till dessa rekommendationer. En avstående röst kan även betraktas som en starkare emot-röst än ifall man skulle vara frånvarande, eftersom staten är närvarande men inte tar ställning till rekommendationen. År 2019 avstod eller frånvarade Ekvatorialguinea från att rösta i alla de omröstningar i vilka Kina röstade ”nej” i. Däremot röstade Liberia ”ja” i alla omröstningar som Kina röstade ”nej” i förutom i omröstningen om militariseringen av Krim, Sevastopol, Ukraina och delar av det Svarta havet och Azovska sjön, i vilken Liberia frånvarade. (Harvard Dataverse)

Genom att se på fördelningen av rösterna i omröstningarna kan man konstatera att frånvaro leder till mindre enlighet i och med att Kina är närvarande i nästan alla omröstningar, vilket fallet inte är för Liberia och Ekvatorialguinea. Eftersom studiens syfte är att se huruvida den finansiella diplomatin har en inverkan på röstningsbeteendet så är det till följande intressant att se på Kinas import, export, lån och investeringar till Ekvatorialguinea och Liberia i tabell 10 för att se ifall det förekommer orsakssamband mellan dessa och den minskade enligheten.

Kinas export och import från båda länderna har ökat från 2004 till 2019. Kinas import från Liberia har dock sjunkit åren 2013 och 2016, vilket betyder att en minskad import inte har resulterat i större enlighet för Liberias del. Ingenta av staterna fick lån av Kina år 2019, vilket möjligen kan förklara den minskade enligheten. Dock framgår det att Ekvatorialguinea år 2016 fick lån för 261 miljoner dollar men enligheten var då ännu mindre än år 2019, då Ekvatorialguineas enlighet med Kina var 17 procent. Ekvatorialguinea tog emot den största investeringen av alla tidsperioder år 2019 och Liberia den andra största och därmed är det svårt att se att en förstärkt finansiell diplomati skulle leda till enlighet med Kina. Det som framkommer återigen är att ju större andelen ja-röster är desto högre är enligheten. Här kom det återigen fram att subsahariska stater har en tendens att frånvara från omröstningar.

Eftersom det inte är möjligt att se tydliga samband i den minskade enligheten och staternas oberoende variabler så är det intressant att se ifall fallet är det samma för Tchad och Mauretanien vars enlighet har ökat procentuellt mässigt mest från år 2004 till 2019.

Tabell 11 Tchad och Mauretaniens enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar och Kinas export, import, lån och investeringar till dessa två stater samt staternas totala BNP

Stat	År	Antal gånger röstat lika som Kina	Antal gånger röstat olika som Kina	Enlighet med Kina i %	Kinas export (miljoner dollar)	Kinas import (miljoner dollar)	Lån (miljoner dollar)	Investeringar (miljoner dollar)	BNP (miljarder dollar)
Tchad	2004	18	54	25	2	3	0	0	2,740
Tchad	2007	22	55	29	14	260	0	13	7,420
Tchad	2010	3	63	5	149	65	0	77	9,250
Tchad	2013	22	38	37	173	221	130	194	12,370
Tchad	2016	52	23	69	124	91	0	423	10,010
Tchad	2019	66	25	73	186	94	0	593	11,240
Mauretanien	2004	37	35	51	56	8	0	2	2,050
Mauretanien	2007	65	12	84	109	402	7	20	4,010
Mauretanien	2010	58	8	88	242	854	293	31	4,730
Mauretanien	2013	48	12	80	455	1469	0	106	6,730
Mauretanien	2016	52	22	71	801	718	0	106	6,170
Mauretanien	2019	70	21	77	1040	858	0	233	7,050

Tchad och Mauretanien står för den största ökningen av enlighet i omröstningarna från år 2004 till 2019. I tabell 11 framkommer det att år 2004 var Tchads enlighet med Kina 25 procent medan enligheten år 2019 var 73 procent. Tchads enlighet har därmed ökat med 48 procentenheter från år 2004 till 2019. År 2004 var Mauretaniens enlighet med Kina 51 procent medan enligheten år 2019 var 77 procent, vilket är en ökning med 26 procentenheter, dock är det här värt att betona att Mauretaniens enlighet med Kina var störst år 2010 då enligheten var 88 procent.

Tabell 12 *Fördelningen av Kinas, Tchads och Mauretaniens röster i generalförsamlingens omröstningar år 2004 och 2019*

Stat	År	Ja %	Nej %	Avstående %	Frånvarande %	Enlighet med Kina i %
Kina	2004	88	3	8	1	-
Kina	2019	80	11	7	2	-
Tchad	2004	22	3	1	74	25
Tchad	2019	85	0	4	11	73
Mauretanien	2004	47	4	3	46	51
Mauretanien	2019	91	1	4	4	77

I tabell 12 framgår det hur Kina, Tchad och Mauretanien har tillämpat sina röster, samt vad enligheten med Kina för åren 2004 och 2019 var. I tabellen framgår det att både Tchad och Mauretanien har ökat sin närvaro i omröstningarna år 2019 till skillnad från år 2004. Tchads frånvaro har minskat från 74 procent till 11 procent samt Mauretaniens frånvaro har minskat från 46 procent till 4 procent. Det framgår även att båda staterna röstat aktivare ”ja” i omröstningarna, då Tchads ja-röster har ökat från 22 procent till 85 procent och Mauretaniens ja-röster har ökat från 47 procent till 91 procent. Tabell 12 stärker det som redan tidigare diskuterats, det vill säga att mängden ja-röster går hand i hand med enligheten. Det vill säga att ju mer en stat röstar ”ja” desto större enlighet med Kina kan förväntas. Både Mauretaniens och Tchads nej-röster har minskat. År 2004 röstade Tchad ”nej” i tre procent av omröstningarna medan motsvarande procent år 2019 var 0 procent. Mauretaniens nej-röster minskade även från fyra procent till en procent.

I Tchads och Mauretaniens fall är det även intressant att se hur staterna röstat i de omröstningar i vilka Kina tillämpat sig av nej-röster. År 2004 röstade Tchad och Mauretanien ”nej” i samma omröstningar som Kina. Omröstningarna är de samma som i vilka Ekvatorialguinea och Liberia avstod från att rösta i. Det vill säga i omröstningarna om situationen för mänskliga rättigheterna i Turkmenistan och Iran.

Som tidigare nämnt röstade Kina ”nej” i 11 procent av omröstningarna år 2019 vilket är tio nej-röster. I dessa omröstningar röstade Tchad fyra gånger ”ja”, avstod från att rösta i fyra omröstningar och frånvarade i två omröstningar. De sex omröstningarna i

vilka Tchad var frånvarande och avstod från att rösta gällde militariseringen av Krim, Sevastopol, Ukraina och delar av det Svarta havet och Azovska sjön, situationen för mänskliga rättigheter i Syrien samt Iran, förbud av kärnvapen, konvention om förbud på utveckling, produktion, lagring och användning av kemiska vapen. Mauretaniens röstade ”nej” i omröstningen om situationen för mänskliga rättigheter i Syrien. Mauretaniens röstade ”ja” i sex omröstningar och frånvarade eller avstod från att rösta i omröstningen om militariseringen av Krim, Sevastopol, Ukraina och delar av det Svarta havet och Azovska sjön och situationen för mänskliga rättigheter i Iran. Därmed kan man se att även om enligheten har ökat så har den främst ökat eftersom både Tchad och Mauretaniens varit allt mer närvarande i omröstningarna. (Harvard Dataverse)

Eftersom Tchads och Mauretaniens närvaro har ökat i omröstningarna och likväl enligheten så är det intressant att se ifall även de oberoende variablerna kan ha haft en inverkan på den ökade enligheten. I både Tchads och Mauretaniens fall kan man se att investeringarna ökat kraftigt då investeringarna i Tchad år 2004 var 0 dollar medan investeringarna år 2019 var 593 miljoner dollar, vilket är de största investeringarna i Tchad under studiens tidsperioder. Investeringarna i Mauretaniens har även ökat då Kina investerade 2 miljoner dollar år 2004 och motsvarande summa år 2019 var 222 miljoner dollar. Båda länderna fick 0 dollar i lån år 2004 och 2019, men båda staterna har fått lån under de andra tidsperioderna. Tchad fick 130 miljoner dollar i lån år 2013 och Mauretaniens fick 293 miljoner dollar i lån år 2010. Detta var även året då Mauretaniens enlighet med Kina varit som högst då enligheten var 88 procent. Det framgår även att Kinas export har ökat till båda staterna under studiens tidsperiod.

Som ovan diskuterat förekommer det variationer i de subsahariska staternas enlighet. Det som kan förklaras ha en stor inverkan på enligheten är huruvida de subsahariska staterna varit närvarande i omröstningarna. Det framkommer att det finns stora skillnader gällande närvaron i omröstningarna bland de subsahariska staterna. Det är möjligt att se ett mönster att enligheten med Kina är högre då staterna är närvarande under omröstningarna. Då man ser på importen, exporten, lån och investeringar så förekommer det inte något tydligt samband med varken minskad eller ökad enlighet med Kina.

Variationerna i de fyra ovan diskuterade staternas enlighet kan för det mesta anses bero på huruvida staterna varit närvarande i omröstningarna eller inte. Eftersom

omröstningarna i FN:s generalförsamling inte är bindande så är det intressant att se hur de fyra staterna röstade i de omröstningar där Kina röstat ”nej”. År 2004 avstod, frånvarade och röstade staterna nej i de omröstningarna som Kina röstade ”nej” i. År 2019 förekom det fler ja-röster bland staterna i de omröstningarna i vilka Kina röstat ”nej” i. Dock förekommer det att staterna inte ger en ja-röst i frågor om mänskliga rättigheter då de inte röstade ”ja” år 2004 då det röstades om situationen för mänskliga rättigheter i både Iran och Turkmenistan. År 2019 röstade ingen av de fyra staterna ”ja” i omröstningen om militariseringen av Krim, Sevastopol, Ukraina och delar av det Svarta havet och Azovska sjön.

Då man granskar Kinas nej-röster närmare framgår det att i frågor om situationen för mänskliga rättigheternas gör staterna inte ett tydligt ställningstagande. Det är även tydligt att ingen av de fyra staterna gör ett ställningstagande i omröstningen om militariseringen av Krimorådet, vilket är en intressant upptäck, som kommer att diskuteras i följande underkapitel. Det som framgår i tabellerna är att Kinas finansiella diplomati har förstärkts, eftersom investeringarna har blivit större för nästan varje tidsperiod och importen och exporten har ökat. Den förstärkta diplomatin tyder dock inte på ökad enlighet så som hypotesen förutspått.

7.3 Analys av resultaten ur en realistisk synvinkel

Avhandlingens huvudsakliga resultat tyder inte på att ökad finansiell diplomati har ökat de subsahariska staternas enlighet med Kina i generalförsamlingens omröstningar. Den utövade mjuka makten har därmed inte skapat mera enlighet i generalförsamlingens omröstningar. Det finns dock andra aspekter att ta i beaktande i resultatet. Eftersom realism utgör grunden för avhandlingen så kommer resultatet till följande att granskas ur en realistisk synvinkel.

Först och främst kan resultatet tyda på att Kina redan lyckats med utövningen av mjuk makt eftersom de subsahariska staterna har tagit emot investeringar och lån, vilket tyder på att de subsahariska staterna har en tillräckligt bra bild av Kina för att ta emot den finansiella diplomatin. Detta tyder på att Kina har lyckats attrahera dessa stater. Samtidigt kan mottagande av finansiell diplomati tyda på att de subsahariska staterna

har egenintressen som de endast kan förverkliga genom att ta emot den finansiella diplomatin för att förstärka sin ställning på den internationella arenan och i den subsahariska regionen. Kinas finansiella diplomati kan således betraktas stöda bägge parternas egenintressen som främjar den nationella politiken som ur ett realistiskt perspektiv går före den internationella politiken.

I resultaten framkommer det att då Kinas import ökar så minskar de subsahariska staternas enlighet med Kina. Ur ett realistiskt perspektiv behöver ökat inflytande i utrikespolitiken inte nödvändigtvis betyda ökad enlighet med Kina. Eftersom en stats egenintressen alltid går före i internationell politik kan resultatet betraktas som att Kina nått ett av sina huvudmål som ur ett realistiskt perspektiv är att minska sitt beroende av andra regioner såsom Mellanöstern och få ett fotfäste i den subsahariska regionen. Det minskade oberoendet av exempelvis Mellanöstern sker genom ökad import av varor från subsahariska stater, då Kina investerat och beviljat lån till dessa stater. Som tidigare diskuterat anses Kina ha en stor efterfrågan på naturresurser. I studiens resultat framkommer det att Kinas import har ökat från de subsahariska staterna, vilket kan vara ett tecken på att Kinas efterfrågan har besvarats och Kinas egenintresse har uppfyllts. Det vill säga att Kinas egenintressen i de subsahariska regionerna är att importera varor som det finns en stor efterfrågan på i Kina, vilket de kan anses ha lyckats med. Således kan man dra slutsatsen att egenintressen väger mera än enlighet i generalförsamlingens omröstningar, vilket även förstärker realismens teorier om att de nationella intressena går före det gemensamma internationella intresset.

Det framgår även att Kinas export av varor till de subsahariska staterna har ökat, vilket kan betraktas som att Kina lyckats tackla överproduktionen av varor genom ökad export. Som tidigare diskuterat löste USA överproduktionen efter andra världskriget genom att exportera varor utomlands. Därmed kan den ökade exporten till den subsahariska regionen betraktas som att Kina lyckats stärka sin ekonomi som i sin tur förstärker dess ställning på den internationella arenan.

En annan förklaring till varför enligheten inte har ökat kan bero på att de subsahariska staterna inte helt enkelt är i enlighet med Kina. Som tidigare diskuterat har Kina investerat och lånat pengar till Sri Lanka som inte haft råd att betala tillbaka lån inom utsatt tid och från år 2017 har Kina en leasing på hamnen för 99 år framåt (BBC

29.07.2017) Detta kan vara en förklaring till att enligheten inte förstärkts. Det vill säga att Kina lyckats förstärka sin ställning inom regionen men att det förekommer tvister staterna emellan. I denna situation betonas staternas egenintressen än en gång eftersom staternas nationella politik tycks gå före den internationella gemensamma politiken.

I analysen av de största variationerna som skett i Ekvatorialguineas, Liberias, Tchads och Mauretaniens röstningsbeteende framkom det att staterna inte tar ett klart ställningstagande i omröstningarna om mänskliga rättigheter och militariseringen i Krim området som Kina röstat ”nej” i. Ur ett realistiskt perspektiv kan detta förklaras som att Kina köpt staternas röster i form av investeringar och lån. Det vill säga att de subsahariska staterna inte röstar ”ja” i dessa omröstningar. Även om dessa stater inte direkt gett nej-röster i dessa omröstningar så betyder avstående- och frånvarande-röster som att de inte gör ett starkt ställningstagande, vilket kan bero på att de är allierade med Kina och inte vill rubba den förekommande maktbalansen. Upptäckten om att flera subsahariska stater är frånvarande i generalförsamlingen omröstningar kan tyda på att dessa stater inte vågar göra ställningstagande eftersom det förekommer olika allianser på den internationella arenan och dessa stater vågar inte ta en viss allians sida och uteblir därmed från omröstningarna. Exempelvis om en annan stat driver finansiell diplomati i dessa stater och röstar olika som Kina.

Även om studiens resultat inte stöder avhandlingens hypotes om att den ökade finansiella diplomatin har resulterat i ökad enlighet så kan Kinas agerande i den subsahariska regionen ha ökat dess inflytande i utrikespolitiken då Kina fått ett fotfäste i den subsahariska regionen som skapar spänning i den rådande polariteten. USA har under en längre tid betraktas som hegemoni på den internationella arenan och den rådande situationen har varit unipolär. Kinas ökade finansiella diplomati har resulterat i att Kina har fått ett allt starkare fotfäste i andra kontinenter som ur ett realistiskt perspektiv kan betraktas som ett försök på att rubba maktbalansen och skapa et säkerhetsdilemma. Eftersom Kina utvidgar sitt fotfäste så ökar även dess makt vilket i sin tur hotar den rådande maktbalansen vilket rubbar USA:s ställning på den internationella arenan.

Som tidigare nämnt är liberalism motpolen till realism. Studiens resultat kan även bekräfta liberalismens tankar. Det vill säga att stater samarbetar med varandra i syfte

att exempelvis nå ekonomisk tillväxt, vilket fallet kan anses vara då importen och exporten har ökat med tiden. Samarbete leder till balans på den internationella arenan och bidrar därmed till fred och säkerhet. Dock tyder detta resultat på att ökat samarbete minskar på enligheten i FN:s generalförsamling, vilket inte stöder liberalismens tankar fullkomligt eftersom samarbetet har resulterat i mindre enlighet i omröstningarna. Man kan därmed konkludera att en blandning av liberalism och realism existerar på den internationella arenan.

7.4 Framtida forskning

Även om denna studie inte tyder på tydliga samband mellan förstärkt finansiell diplomati och ökad enlighet så bör ämnet inte utelämnas ostuderat. Det är viktigt att även i framtiden studera hur Kina bedriver sin offentliga diplomati i både Afrika och i andra regioner av världen. Kinas roll på den internationella arenan förstärks ständigt och det är viktigt att studera vad dess internationella initiativ har för möjliga konsekvenser på den internationella politiken. Därmed kommer jag härnäst att diskutera hur framtida forskningar inom ämnet kunde genomföras.

Som tidigare diskuteras anses FN:s generalförsamling vara ett ypperligt organ för att studera internationell politik, eftersom varje stat har en röst och därmed är representationen jämlik för alla stater. I generalförsamlingen diskuteras viktiga frågor som berör alla medlemsstater. Omröstningarna och resolutionerna som genomförs i FN är inte bindande, vilket i denna studie kan ses som ett problem i och med att besluten inte är bindande förekommer det en risk att omröstningarna inte avspeglar den egentliga opinionen och därmed ger omröstningarna inte en faktisk bild av opinionen som förekommer i FN:s generalförsamling.

Därmed kunde framtida forskning studera andra viktiga internationella organs omröstningar såsom exempelvis FN:s säkerhetsråd. Säkerhetsrådets huvuduppgift är att bevara internationell fred och säkerhet. Säkerhetsrådet består av 15 medlemmar varav fem är permanenta medlemmar och tio är icke-permanenta medlemmar. De permanenta medlemmarna är andra världskrigets segermakter det vill säga USA, Kina, Ryssland, Frankrike och Storbritannien. De tio icke-permanenta medlemmarna sitter i säkerhetsrådet på en mandatperiod på två år. Av de 10 icke-permanenta mandaten har

Afrika fem mandat. De permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet innehar vetorätt, vilket betyder att de kan blockera resolutionsförslag. Dessa resolutionsförslag kan vara förslag på lösning av tvister eller humanitärhjälp, vilket betyder att de permanenta medlemmarna har en avgörande roll i flera frågor som berör internationell fred och säkerhet. (FN-förbundet)

Under de senaste fem åren har Kina tillämnat sig av vetorätt sju gånger i frågor om humanitärt tillträde i Syrien, situationen i Mellanöstern samt krisen om presidentvalen i Venezuela. I dessa frågor har de permanenta medlemmarna en betydande roll för den internationella politiken och här kunde man studera huruvida det förekommer ett mönster om att de icke-permanenta afrikanska medlemmarna röstar med Kina samt se ifall det förekommer skillnader i röstningsbeteendet. Eftersom det är frågor i vilka Kina har mycket makt på den internationella arenan så kan det även förekomma press på de stater som accepterar finansiellt stöd från Kina. (Dag Hammarskjöld Library)

I framtida forskning vore det även intressant att studera ifall Kinas förstärkta finansiella diplomati ökar inflytandet i utrikespolitiken, genom att studera huruvida det förkommer variationer i staternas politiska system. I teorin diskuterades att ett av Marshallplanens syften var att motarbeta kommunism och främja västerländska värderingar. Därmed vore det intressant att analysera huruvida det förekommer förändringar i staters politiska system, som kunde anses bero på Kinas förstärkta finansiella diplomati. Ökat inflytande på utrikespolitiken behöver därmed inte enbart studeras genom röstningsbeteende utan även med hjälp av analys av staters politiska system.

8. Avslutande diskussion

Avslutningsvis har Kinas förstärkta finansiella diplomati inte ökat dess inflytande i utrikespolitiken i form av ökad enlighet bland de subsahariska staterna i FN:s generalförsamlings omröstningar. Studiens resultat falsifierar därmed avhandlingens hypotes: *Kinas förstärkta finansiella diplomati i subsahariska stater leder till mer Kina enhetligt röstningsbeteende i FN:s generalförsamling.*

Studien visar att det inte förekommer tydliga samband mellan den beroende variabeln och de oberoende variablerna. Dock tyder resultaten på att då Kinas import från de subsahariska staterna ökar så minskar de subsahariska staternas enlighet med Kina, vilket är en intressant upptäckt. Studien visar även att det förekommer ett samband mellan studiens beroende variabel och de oberoende variablerna år 2016. Detta tyder på att den finansiella diplomatin i en viss mån inverkar på de subsahariska staternas röstningsbeteende i generalförsamlingen även om avhandlingens hypotes inte verifieras.

Ur ett realistiskt perspektiv kan resultatet förklaras som att alla stater främjar sina egenintressen, vilket för Kinas del kan förklaras som att staten eftersträvar ett fotfäste i den subsahariska regionen, med vilket Kina kan både främja sin export och import och på så vis utvidga sitt inflytande i världen genom minskat oberoende av andra regioner i världen. De subsahariska staternas egenintresse kan betraktas vara att öka den ekonomiska tillväxten och därmed förbättra sin ställning på den internationella arenan och i den subsahariska regionen. Således kan studiens upptäckter betraktas som att Kina ökat sitt inflytande i form av utvidgat fotfäste i världen som exempelvis gynnar Kinas ekonomi. Det utvidgade fotfästet kan ur ett realistiskt perspektiv betraktas som en rubbning av den rådande maktbalansen som i sin tur kan förklaras som ökat inflytande i utrikespolitiken.

Studiens största brist är att datamaterialet inte är det mest lämpliga för regressionsanalys. Därmed koncentrerade jag mig även på den deskriptiva analysen och analysen av variationer i de subsahariska staternas enlighet med Kina. Studiens resultat visar ett mönster om att de subsahariska staterna inte tar ställning i omröstningar som Kina röstar ”nej” i då det kommer till omröstningar om mänskliga

rättigheter och militariseringen i Krim området. Ur en realistisk synvinkel tyder mönstret på att det förekommer en allians bland de subsahariska staterna och Kina, vilket kan anses bero på Kinas finansiella diplomati och inflytande i den subsahariska regionen.

Studiens resultat är intressant eftersom tidigare litteratur indikerar att ökad finansiell diplomati leder till ökad enlighet i FN:s generalförsamling. Resultatet bidrar därmed till ny kunskap inom ämnesområdet, eftersom resultatet visar att ökad finansiell diplomati resulterar i minskad enlighet i generalförsamlingens omröstningar. Det är dock viktigt att påpeka att enligheten faktiskt har ökat bland vissa stater medan enligheten minskat bland andra stater. Medelvärde för enligheten har minskat, vilket inte var förväntat eftersom den finansiella diplomatin har förstärkts under de senaste åren i den subsahariska regionen. Studien fyller inte alla kunskapsluckor gällande ämnet och väcker frågor som kan studeras i framtiden. Det vore exempelvis intressant att studera en internationell institution i vilken omröstningarnas tyngd är större som exempelvis i FN:s säkerhetsråd. Likaså vore det intressant att studera ifall den finansiella diplomatin har en inverkan på staters politiska system.

Det är svårt att förutsäga huruvida studiens resultat vore relevant även för andra stormakter. Eftersom stormakter driver olika former av offentlig diplomati samt då stormakternas politiska system skiljer sig från varandra. Således vore det intressant och välmotiverat att genomföra en liknande studie med en annan stormakt såsom till exempelvis USA, eftersom det ur ett realistiskt perspektiv betraktas förekomma en maktkamp mellan Kina och USA samt i och med att staternas politiska system och värderingar skiljer sig från varandra. Därmed skulle det vara intressant att se huruvida det förekommer likheter eller skillnader i staternas finansiella diplomati och objekten för diplomatin samt ifall enligheten i FN:s generalförsamling har förändrats i och med den utövade diplomatin.

Bilagor

1. *Korrelationsanalys år 2004*
2. *Korrelationsanalys år 2010*
3. *Korrelationsanalys år 2013*
4. *Korrelationsanalys år 2016*
5. *Korrelationsanalys år 2019*
6. *Regressionsanalys år 2004*
7. *Regressionsanalys år 2007*
8. *Regressionsanalys år 2010*
9. *Regressionsanalys år 2013*
10. *Regressionsanalys år 2016*
11. *Regressionsanalys år 2019*

Bilaga 1: Korrelationsanalys år 2004

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	,031	,847
Import	-,174	,270
Investeringar	,137	,385
Lån	,585	,585

Tabellnot: N42

Bilaga 2: Korrelationsanalys år 2010

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	,104	,512
Import	-,052	,744
Investeringar	-,089	,574
Lån	,171	,279

Tabellnot: N42

Bilaga 3: Korrelationsanalys år 2013

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	,108	,494
Import	-,017	,916
Investeringar	-,012	,941
Lån	-,019	,906

Tabellnot: N42

Bilaga 4: Korrelationsanalys år 2016

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	,001	,993
Import	-,245	,118
Investeringar	-,109	,491
Lån	-,115	,469

Tabellnot: N42

Bilaga 5: Korrelationsanalys år 2019

Variabler	Pearson r	Signifikans
Export	-,107	,499
Import	-,286	,067
Investeringar	,073	,647
Lån	-,097	,541

Tabellnot: N42

Bilaga 6: Regressionsanalys år 2004

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	73,772	3,171		23,261	,000
Export	87160,019	634757,824	,022	,137	,892
Import	-822915,40	788663,072	-,181	-1.043	,304
Lån	-292749,28	6357934,55	-,008	-,046	,964
Investeringar	5114788,90	5463428,36	,151	,936	,355
F-värdet			,524		
F-sig.			,719		
N			42		

Modellens användbarhet år 2004

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,232	,054	-,049	16,115

Bilaga 7: Regressionsanalys år 2007

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	73,779	3,754		19,660	,000
Export	-10350,727	378977,879	-,005	-,027	,978
Import	-780688,00	384202,972	-,325	-2,032	,049
Lån	934619,645	1485411,77	,099	,629	,533
Investeringar	981349,809	3115842,22	,059	,315	,755
F-värdet			1,138		
F-sig.			,354		
N			42		

Modellens användbarhet år 2007

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,331	,110	,013	19,142

Bilaga 8: Regressionsanalys år 2010

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	71,216	5,008		14,220	,000
Export	148100,041	212935,604	,116	,696	,491
Import	-361883,36	769513,847	-,080	-,470	,641
Lån	2151315,77	1929412,14	,186	1,115	,272
Investeringar	-1695991,4	2822810,85	-,101	-,601	,552
F-värdet			,559		
F-sig.			,694		
N			42		

Modellens användbarhet år 2010

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,232	,054	-,049	16,115

Bilaga 9: Regressionsanalys för år 2013

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	73,245	4,579		15,995	,000
Export	94871,089	132853,395	,121	,714	,480
Import	-34112,459	451415,695	-,013	-,076	,940
Lån	-245003,34	1686022,20	-,024	-,145	,885
Investeringar	-359291,56	1571517,80	-,040	-,229	,820
F-värdet			,134		
F-sig.			,969		
N			42		

Modellens användbarhet år 2013

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,119	,014	-,092	18,820

Bilaga 10: Regressionsanalys år 2016

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	61,656	3,974		15,517	,000
Export	43096,327	242529,234	,029	,178	,860
Import	-960134,46	687925,173	-,315	-1,396	,171
Lån	-439050,51	1595602,95	-,046	-,275	,785
Investeringar	310860,488	600794,998	,114	,517	,608
F-värdet			,694		
F-sig.			,601		
N			42		

Modellens användbarhet år 2016

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,264	,070	-,031	16,893

Bilaga 11: Regressionsanalys år 2019

	Ostandardiserad B-koefficient	Standardfel	Standardiserad B-koefficient	T	Sig.
Konstant	69,861	2,639		26,472	,000
Export	-1420,536	5734,232	-,040	-,248	,806
Import	-275501,05	166986,314	-,270	-1,650	,107
Lån	-288068,72	1104762,15	-,042	-,261	,796
Investeringar	20475,733	43762,221	,073	,468	,643
F-värdet			,923		
F-sig.			,461		
N			42		

Modellens användbarhet år 2019

R	R2	Justerad R2	Std. fel
,301	,091	-,008	13,670

Källförteckning

Aoyama, R. (2016) "One Belt, One Road": China's New Global Strategy, *Journal of Contemporary East Asia Studies* Vol.5 (2), 3-22.

Baik, J. (2019) "One Belt One Road" and the geopolitics of empire, *Inter-Asia Cultural Studies* Vol.20 (3), 358-376

BBC. (2017) *Sri Lanka signs deal on Hambantota port with China*. 29.07.2017.

Tillgänglig: <https://www.bbc.com/news/world-asia-40761732>
Hämtad: 10.05.2021

Bengtsson, R, Ericson, M, Hall, M, Kronsell, A. (2001) *Perspektiv på Världspolitik*. Studentlitteratur AB.

Brazys, S. Panke, D. (2017). Why do states change positions in the United Nations General Assembly? *International political science review*, Vol.38 (1), 70-84.

Bring, O. (2000), *FN-stadgan och världspolitikerna om folkrättens roll i en föränderlig värld*, 3. upplaga. Norstedts juridik, Stockholm.

Britannica, *Marshall Plan*

Tillgänglig: <https://www.britannica.com/event/Marshall-Plan>
Hämtad: 17.10.2020

Bryman, A. (2018). *Samhällsvetenskapliga metoder* (3 uppl.). Stockholm: Liber.

Cai, K. (2018) The One Belt One Road and the Asian Infrastructure Investment Bank: Beijing's New Strategy of Geoeconomics and Geopolitics, *Journal of Contemporary China* Vol.27 (114), 831-847.

Chan, W. Shen, S. (2018) A comparative study of the Belt and Road Initiative and the Marshall plan. *Palgrave communications* Vol.4, 1-11.

China Africa Research Initiative

Tillgänglig: <http://www.sais-cari.org/>
Hämtad 17.02.2021

Custer, S., Sethi, T., Solis, J., Lin, J., Ghose, S., Gupta, A., Knight, R., Baehr, A. (2019) *Silk Road Diplomacy: Deconstructing Beijing's toolkit to influence South and Central Asia*. Williamsburg, VA. AidData at William & Mary.

Dag Hammarskjöld Library

Hämtad: 28.04.2021

Tillgänglig: <https://research.un.org/en/docs/sc/quick/>

Denk, T. (2002) *Komparativ metod: förståelse genom jämförelse*. Studentlitteratur: Lund.

- Esaiasson, P. f., Gilljam, M. f., Oscarsson, H. f., Wägnerud, L. f. (2017) *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Femte upplagan. Stockholm: Wolters Kluwer.
- Fangen, K., Sellerberg, A. (2011) *Många möjliga metoder*. Studentlitteratur. Lund.
- Fijałkowski, L. (2011) China's 'soft power' in Africa? *Journal of Contemporary African Studies Vol.29 (2)*, 223-232.
- FN-förbundet
Tillgänglig:<https://fn.se>
Hämtad: 15.10.2020
- Förenta Nationerna, (1945). *Förenta Nationernas stadga*, San Fransisco
- Gao, M. H. (2020) Frames and facilitators by China in promoting the Belt and Road Initiative (BRI). *Thunderbird international business review Vol.62 (2)*, 125-134.
- Ghiassy, R. Zhou, J. (2017) *The Silk Road Economic Belt: Considering security implications and EU-China cooperation prospects*. Stockholm International Research Institute.
- Harboe, T. (2013) *Grundläggande metod - den samhällsvetenskapliga uppsatsen*, Gleerups Utbildning AB.
- Harris, S. (2014) *China's foreign policy*. Cambridge; Malden.
- Harvard Dataverse. Voeten, E. Strezhnev, A. Bailey. "United Nations General Assembly Voting Data"
Tillgänglig:
<https://dataverse.harvard.edu/dataset.xhtml?persistentId=doi:10.7910/DVN/LEJUQZ>
Hämtad 01.02.2021
- Herz, J. (1950) Idealist Internationalism and the Security Dilemma, *World Politics Vol. 2, (2)*. 157-180.
- Hobbes, T., Gaskin, J. C. A. (2008) *Leviathan*. Oxford: Oxford University Press.
- Hooghe, I. (2015) *China's public diplomacy*, Leiden, Netherlands Brill Nijhoff.
- Jackson, R. & Sørensen, G. (2007) *Introduction to international relations: theories and approaches*, 3. upplaga. Oxford University Press. New York.
- Larsen, A. (2009) *Metod helt enkelt- en introduktion till samhällsvetenskaplig metod* Malmö: Gleerups.
- Mohan, G. Power, M. (2010) Towards a Critical Geopolitics of China's Engagement with African Development, *Geopolitics Vol.15 (3)*, 462-495.

- Morgenthau, H. (1950) *Politics among nations: the struggle for power and peace*. New York: Knopf.
- Murugesan, S. (2018) New perspectives on China's foreign and trade policy *Asian Journal of German and European Studies Vol.3 (1)*, 1-13.
- Nye, J. (2007) *Att förstå internationella konflikter*. Malmö: Liber.
- Nye, J. (2008) Public Diplomacy in a Changing World. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science Vol. 616*, 94-109.
- Pallant, J. (2005) *Spss survival manual*. Allen & Unwin.
- Peterson, M. J. (2006) *The UN General Assembly*, Routledge.
- Sevastik, P., Nyman-Metcalf, K., Spiliopoulou, Å. Mårsäter, O. (2009) *En bok i folkrätt*, Norstedts juridik, Stockholm.
- Shirk, S. (2007) *China: fragile superpower*. Oxford: University Press
- Silin, Y., Kapustina, L., Trevisan, I., Drevaliev, A. (2017) *SHS Web of Conferences; Les Ulis*, Vol. 39.
- Tallberg, J., Gustavsson, J. (2006) *Internationella relationer*, 1. upplaga Studentlitteratur, Lund.
- Tang, S. (2009) The Security Dilemma: A Conceptual Analysis, *Security Studies Vol.18 (3)*, 587-623.
- Taylor, I. (2006) China's Oil Diplomacy in Africa International Affairs, *International affairs (London) Vol. 82 (5)*, 937-959.
- Trading Economics
Tillgänglig: <https://tradingeconomics.com/>
Hämtad: 15.03.2021
- Voon, J. Xu, X. (2020) Impact of the Belt and Road Initiative on China's soft power: preliminary evidence, *Asia-Pacific Journal of Accounting & Economics Vol.27 (1)*, 120-131.
- Waltz, K. (1979) *Theory of international politics*. McGraw-Hill: New York.
- Wang, Y. (2008) Public Diplomacy and the Rise of Chinese Soft Power. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science Vol. 616*, 257-273.
- Wilson, J. (2015) Soft Power: A Comparison of Discourse and Practice in Russia and China, *Europe-Asia studies Vol.67 (8)*, 1171-1202.

UNDP

Tillgänglig: <https://www.africa.undp.org/content/rba/en/home/regioninfo.html>

Hämtad: 17.02.2021